THE NATIONAL HIGH SCHOOL

(BOYS)

TRIPLICANE, MADRAS.

CONNEMARA
10 DEC 1955
MADRAS

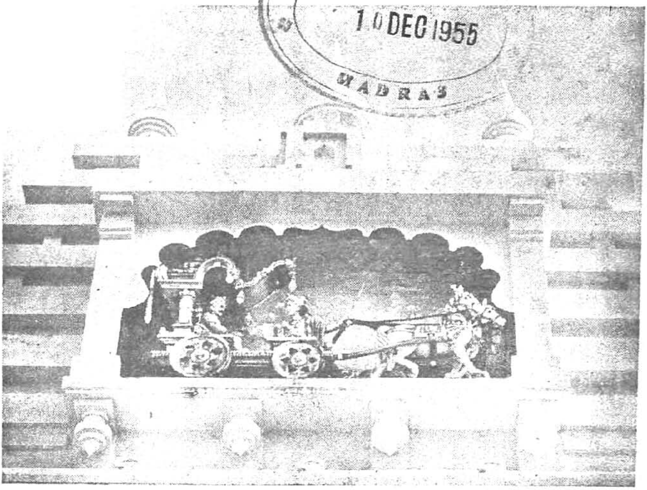

Facet of our Founder's Commemoration Kala Mandap

MAGAZINE

No. 2] [1954

EDITORIAL BOARD

Sri N. S. VISWANATHA IYER, B.A., L.T., (*Editor*)
Sri S. SANKARAN, B.A. (Hons.), L.T., (*Asst. Editor*)
Sri S. NATARAJAN, (*Tamil Section*)
Sri P. M. RAJAGOPALAN, (*Hindi Section*)
Master D. RAMAKRISHNAN, (*Student Representative*)

CONTENTS

1. School Motto
2. Editorial
3. School Notes
4. Random Reflections
5. To Our Pupils
6. Sankers's Mahabalipuram
7. A Plot that failed
8. One Touch of Madness
9. Our Schoo
10. Life
11. My Aim in Life
12. Good Manners
13. The Fisherman
14. Pip and Tip
15. Sanskrit Culture
16. Our Prime Minister
17. Activities of the School
    Tamil Literary Assn.
    Excursions
    Cub and Scout Sections
    Report of the Radio Club
    Sports Activities
18. மாணவர் மாண்பு
19. பெண்களைப்பற்றிப் பல பெரியோர்களின் கருத்துக்கள்
20. அப்பறியும் சேகர்
21. நான் மெச்சும் மகான்
22. நாகரிகம்
23. எது நாகரிகம்
24. இரயில் சொப்பனம்
25. கோபாலின் பரிசு
26. ஆட்டுக்குட்டியின் தந்திரம்
27. ஜமீன்தாரின் மகன்
28. என் பள்ளி வாழ்க்கை
29. உபதேச குறை
30. ஈகைப் பண்பு
31. எங்கேளோ
32. விசயன்
33. இரட்டை அதிர்ஷ்டம்
34. நமது பள்ளி வாழி
35. ॥ सर जगदीशचंद्र बोस ॥
36. युद्ध और उनके कारण
37. घमंड का फल
38. कुछ हिन्दुस्तानी कहावतें और उन्का तमिलअर्थ
39. ईश्वर
40. तेनालि रामन
41. राजा रविवर्मा
42. बोलनेवाला तोता
43. "वही होता है मंजुरे खुदा का"
44. दो मित्र
45. आपस की फूट

கடவுள் வணக்கம்

[கீதம்]

கிருபை கூர்ந்து எமைக் காக்குந் தயாளா!
கீதையை அருளிய பார்த்த சாரதே! (கிருபை)

திருவல்லிக்கேணி வாழ் மணி வண்ணா!
நித்ய கல்யாணா! நீயே கதி கண்ணா!
அவலைக் கொடுத்தோன் காட்டினன் வழியே;
அருள் அன்பினை யாம் ஈந்தனம் ஹரியே!

SCHOOL MOTTO:

LOVE, SERVICE, SACRIFICE

PRAYER

THIS is my Prayer to Thee, my Lord—
Strike, Strike at the root of penury in my heart.
Give me the strength lightly to bear my joys and sorrows.
Give me the strength to make my life fruitful in service
Give me the strength never to disown the poor or bend
my knees before insolent might.
Give me the strength to raise my mind high above
daily trifles.
And give me the strength to surrender my strength to
Thy will with love.

—*Gitanjali*.

EDITORIAL

Once more, we place a new strung wreath of flowers at the lotus feet of Lord Sri Parthasarathy. Adorning His feet, this second wreath too, will, we are sure, keep its bloom and fragrance for ever.

Once again we thank our Founder-Secretary for the encouragement and inspiration he has given us in bringing out this, our second issue of our school magazine.

We offer in these pages the same wealth of variety which we offered last time. If some of the articles are long, they compensate by a lightness which will please those that seek light reading. Prose, Poetry though of a certain kind, fun and frolic, narrations, descriptions, skits and sketches, puzzles and the like, are represented in these pages. We particularly commend the pictures of our activities to the readers.

Attempts in Tamil, particularly by students, very properly get a greater share than the rest.

We realise that our baby has now celebrated the first anniversary of his birthday. He must at least toddle. He reached distant places like Ceylon even last year. We hope he will go greater distances this year and bring credit to himself, his school and his country. Jai Hind!

SCHOOL NOTES

It is with the most melancholy note that we begin our school-notes for the year. Dr. T. S. Thirumurthy, our beloved President for so many years, passed away suddenly. No one ever thought that that lean and active figure, cheerfully shouldering such responsibility, was to be so soon snatched off from our midst. The best friend, philosopher and guide of our school, he was a source of inspiration in our undertakings, and of solace in our trials. We are sure that God has taken him unto Himself.

With very great pleasure we greet and salute our new President Sri C. R. Srinivasan. A great friend and patron of the school even previously, he stepped into the breach caused by the passing away of Dr. Thirumurthy. We are sure that under his able guidance and with his sincere blessing, we can march forward, confident of worthy achievements.

The school continues to grow in all spheres of activity. The strength has fallen slightly as a result of adopting stringest measures in admission. But this, we hope, will be all for the better.

The various societies such as the Literary Society, Radio Club, Parliament, Junior Red-Cross Society, Tamil Sangams, etc., function more and more efficiently. Their reports elsewhere in this issue will speak for themselves. In conjunction with the Girls' School, we have Good Visual-Education shows. There were quite a number of excursions to places of interest. The excursion to Mahabalipuram was particularly enjoyed. Over a hundred and twenty participated in the excursion. The Citizenship and Scout Camp at Avadi was equally enjoyed.

A few of the members of the staff had to leave the institution, Mr. K. Ganesa Iyer for reasons of age, Mr. C. P. Venugopal on grounds of health, and Mr. K. Rajagopal and Mr. V. S. Narasimhachari for bettering their positions. To all of them we express our thanks for services rendered. Their places have been taken by Mr. S. R. Chandrasekaran, Mr. T. S. Nagarajan, and Mr. Vijayaraghavan.

An exhibition was held in April, 1953. We intended it to run for just one day. But pressure from the public made it necessary to extend it for three days. The exhibition was a proof of what co-operation can do. There were several requests from Educational Magazines to write articles about the exhibition. We are planning to hold this years' exhibition shortly and hope that it will be as successful.

Our Sixth Form students were "At Home" to the masters on 5th March and received their blessings before they sat for the public Examination. The next day, Fifth Form students bade good-bye to the S.S.L.C. students. There is every reason to believe that the present set of S.S.L.C. students would fare well in the examinations.

Before we conclude, we would place on record, our gratitude to our Founder-Secretary Sri N.K. Thirumalachari, for all his help and guidance during the year and our thankfulness to all the members of the Board of Management.

	Past.	*Present.*
1.	Beware the ides of March. [for Caesar]	Beware the 17th of March. [for S. S. L. C. Students]
2.	Beware of the Army. [for soldiers]	Beware of the Spinters [for Bachelors]
3.	Dont waste a minute without reading. [for literates]	Don't waste a (holi) day without witnessing a filmshow. [for film-fans]
4.	Eat to live. [for social workers]	Live to eat. [for Gluttons.]

S. LAXMAN.
(*Old Student*).

RANDOM REFLECTIONS

In recent years, Education has been subjected to experiments of various types. The results of these have been loudly hailed in some quarters as the most beneficial, but condemned equally vociferously in others as the most pernicious. In the realm of education, where the influences of agencies engaged in imparting it, can at best be only indirectly gauged, it is not surprising that there are such diametrically opposed opinions. The need for changes is universally accepted. The changed and changing political set-up of the country, and the equally fast changing outlook of corporate life, necessitate sweeping changes in the objectives of education and in the means adopted to achieve such aims. Subject to the limitations of finance, costlier but more natural methods of education have to be utilized. The atmosphere most conducive to learning has to be created, with the teacher at one focus and the children at the other. The views regarding both the contents of education and the methods to be adopted have been widely different. It is not our intention to pronounce judgement on any scheme. But we do feel strongly that no good scheme should have the misfortune of not being given time enough to have its value assessed. We realise that no scheme can be permanent. "The old order must change yielding place to new, lest one good custom should corrupt the world". But at the same time, no rolling stone can gather mass.

S. SANKARAN.

TO OUR PUPILS

Dear Boys,

I strongly feel the necessity to place before you the following, with the hope that they may serve you in your future life. It is high time for you to realise your onerous responsibilities in life. To some, the future may appear bright; but to some, it may be gloomy. But being born in this world, willy nilly, you have to live it well.

Obedience to elders both in home and school, will certainly pay you. It will ennoble your character and make you shine in all glory. Obedience is the basic foundation on which every other thing is built. It makes you well disciplined men. It creates a sort of unconscious attraction and makes you beloved of all. So my advice to you will be obedience to your elders and to your teachers.

The second point I wish to lay before you is that you must be dutiful. Whatever may be the circumstances, you must never fail in your duty. Duty must be the first and the foremost consideration. If you practise these from your young age, you will surely find your job light and happy.

The third point which I wish to advise you on is that you must be courteous. This noble characteristic will fetch you more friends who will always be willing to be with you and would feel a void in your absence. In their company you derive invaluable experience and pleasure. Even in your future life, this will certainly make you rise up the ladder. The last but not the least advice which I wish to give you is, that you must love and cultivate brotherly feeling. Love has no bar. It widens your mental outlook. You become national as well as international in possessing this noble virtue. So I wish that you, my dear students who pass out of the institution, should enter public life with noble ideals and be proud to call yourself a true citizen of India, a true old student of "The National High School (Boys)".

N. S. VISWANATHAN, B.A., L.T.,
Headmaster.

SANKAR'S MAHABALIPURAM

By S. SANKARAN, B. A. (Hons.) L. T.

MISS PEARL BUCK'S old refugee was certainly as astute as all Chinamen are. He put it in a nutshell when he said " I know you cannot understand. But if you had land, you will know that it must be put to seed." He was far past the age of work. The treck had been long. For many days he had had no food. Weak and wizened, he struggled on through the streets of Nanking, the last of a long procession of refugees from floods and famine. On both sides of them were novel things, the products of modern civilization. At other times, these men would have been irresistibly drawn to them. But now, they saw nothing, heard nothing. They staggered on as if they already belonged to the world of the dead. Unable to go any further, the old man sank to the ground, gently setting down a pair of baskets which hung from a pole slung across his shoulder. His eyes closed in agony. Touched by the pathetic sight, a passerby gave the old man a silver which he had carefully reserved for the next day, and after some hesitation, added a copper. The oldman used the copper to buy a small cup of noodles for his orphan grandson, lying hardly alive in one of the baskets. When the child had eaten, the oldman ran his tongue round the cup removing the least trace of food in it, and decided that that was enough to keep his body and soul together for some more time. True he had a silver piece, but that was for buying seed for the land. They had eaten up the seed. If the land was not put to seed, there would be another year of starvation. The best he could do for his helpless orphan grandson was to buy seed, though he himself might have to die of starvation. The land must be put to seed at all costs. " You cannot understand if do not have lands. " Yes, "You cannot understand ", you simply cannot, if you do not have the proper background and perspective, the proper angle of of vision, the proper sense of proportion and the proper frame or mood of mind to appreciate, understand, and sympathise with the other man in his point of view.

The same is true of the understanding and appreciation of beauty and art. What joy can there be in the contemplation of a picture, however true to reality, in which the Taj Mahal, with all that it stands for, is represented by a speck or dot in a vast landscape! Perhaps the dreariness of the back ground itself overwhelms the beauty of the memorable monument to the Mogul's departed love. True insight into the soul of an artist's work demands so many faculties and talents that it is not surprising that only a blessed few of us reach that height of appreciation of the sublime that makes the poet proclaim "Truth is Beauty and Beauty is Truth." How many of us can attune our spirit to the harmony and melody of sweet music to such a pitch that we can assert like saint Thyagaraya. "If music is not Bakthi, what can be?" The surprise is not that there are only a few to enjoy it all but that there are a few at all who can stimulate in themselves a thirst for beauty that will be quenched by nothing of the inferior stuff. To the extent to which any of the requisite qualities is wanting, to that extent the joy derived is partial. But when the requisites do come together in a rare combination, what a world of difference they make! The infinite universe including one's self is forgotten. So is time. Nothing exists but what is contemplated. A few moments of such heavenly ecstasy make life worth living, however dull or even dismal it may be at other times.

It is with such thoughts that I approach by bus, a narrow strip of land between the Bay of Bengal and the Buckingham Canal, about thirty miles south of Madras. From the ever increasing animation in my face, you can easily see that I am quite familiar with what comes into view as I continue on my pilgrimage. You can guess I must have been there pretty frequently previously, a dozen times or perhaps even more. The distant view of the place is not merely unimpressive, but even forbidding. A few rocks strewn here and there, reflect the burning heat of the scorching sun even in the early hours of the morning.

To the north, a few cocoanut palms afford scanty shade and a few palmyra trees deny even that to the south. A tall light house of modern times, typically devoid of art, almost an offence to the eye, and an old square tower less monotonous than the other, greet the observer from a distance, but scarcely give any indication of the vast treasure-house of beauty that lies near them, open and yet badly closed to most people. The straggling houses and huts on the sides of the road, the dirt and dust make it impossible to believe that in the past, however remote, there, at that very spot, was a prosperous city, part of the capital of a powerful monarch, in fact the chief port and harbour of a mighty kingdom. No stretch of imagination can help us to visualise that at that very place, were proud streets thronged by lords and nobles, heroes of the army and navy, artisans and courtires, high priests and pandits drawn from distant countries as far away as the East Indies, China and Italy But our inability to visualise such a scene is not a proof of the falsity of the picture painted; for, this miserable village is really "Mamalla Pallavapuram," now corrupted into "Mahabalipuram," a misnomer like most other names of South Indian villages and towns. This is the place, with the name of which you can conjure artists, just like Ajanta or Venice. He who is not moved to deep wonder and admiration by the art of Mahabalipuram must be marked; for, like Shakespeare's man who has no music in him, he is fit for treason.

Scarcely regaled by the drinks in one or other of the "coffee houses" which so kindly cater to the needs of the daily "quota" of tourists, you move towards the preserved monuments of the Archaelogical Department, which are the treasures of the place. The irritation, slight or otherwise, at having had to imbibe the disgusting stuff passing on there as coffee, vanishes within a few yards.

For, right in front of you as you step out, rise rocks that disclose even to the most casual glimpse the work of

industrious and skilful hands. Dimly lighted by the rising sun is the interior of a stone pavilion, "The Krishna Mandap" with figures in bas-relief vaguely discernible. Going a little nearer, if you are even slightly versed in Hindu Mythology, you have no difficulty in making out the figure of Lord Krishna holding aloft a whole mountain or hill to shelter those of his tribe from the wind and the rain. Included in the groups are His erstwhile father Vasudeva, and mother Devaki. Representatives of the world of milkmen are also there. A cowherd sitting typically on his heeels, milks a robust cow with both hands, into a fairly large pot that suggests the high milk yield of the cows of ancient days. As for the cow, what better thing can it do than contendedly lick the calf tied at a safe distance from the udder and yet within reach of the cow! There are other cows and other animals all sleek and satisfied, the tiger and the lamb, the lion and the cow near each other for they are in the presence of Krishna; and Krishnarajya, not very different from Ramrajya, was an ideal place where even carnivorous animals turned into pious herbivorous ones. The whole bas-relief is coated thick with lime and the finer details of the sculptor's work are lost. You move on rather disappointed but not quite so much as to proclaim your feeling openly.

I must have foreseen a possibility of your ignorance of the topography of the place or of Hindu mythology. I should have told you much earlier that the instant you set foot on the soil of Mahabalipuram, you are besieged by self-styled 'guides' of the place. Any one of them will come in very handy not only for taking you round and explaining what you see but also for carrying such sundry luggage as you may not like to leave in any one of the coffee houses. Even if you do not want them as guides or porters, they will still get your penny by displaying a clean set of teeth in the imploring attitude of experienced mendicants. You can not say 'no' to them however much you may fortify your heart against beggars. If you do engage any one of them at no great

extra cost, you get the benefits of a guide, cooly and story teller all in one. These men have a rich imagination from which they draw freely with all the ingenuity of a Scott or a Dickens and construct either a history of India or a story of Hindu tradition, often cent per cent their own, sometimes one or two percent conforming to facts and truth but never above that percentage! If any one inadvertently tells you that you have not been given historical truths, you may feel a little duped but you still have the satisfaction of having had a porter at such a low cost. (The truth is that these guides are cheap like the tender cocoanuts and groundnuts of the place.) The final accounts will still show a balance in your favour; so why bother. Move a little north, just a few paces, you see something like a cave scooped out of one rock. There are pillars in front fairly good to look at, each having at its base, the figure of a lion sitting on its haunches. There are five compartments in the cave which is intended to be a temple. But either the work was left unfinished or subsequent vandalism has destroyed what was there. At present there is no idol of any kind in it. The usual neglect has resulted in this place being the residence of bats.

A few paces further north, you come across one of the real treasures of Mahabalipuram. It is a huge rock about eighty feet in length and thirty feet in height, the whole face of which is exquisitely carved in bas-relief. The central figures of this which contains many figures of Gods, men and animals, are an ascetic looking man, and Lord Siva in the posture of one who gives a gift. The ascetic stands on one leg, his hands are lifted in 'tapas,' he is so emaciated that his ribs show out, his beard has grown long, his eyes and cheeks are sunk, showing a long period of penance. The muscles above the ankles of the lifted foot show themselves out, perfectly true to reality. This one figure is worth coming miles for.

(To be continued in the next issue)

A PLOT THAT FAILED

I was decidedly unfortunate to have met Pachu at such an hour in the evening as a result of which I was instantly conducted to the nearest hotel and all my programme for the evening went to pieces. An elaborate order was given and Pachu did it, both of us well knowing from the beginning that I was to pay for it.

PACHU, meanwhile is a high spirited young fellow and is at college with me. He has a natural aversion for hard work and eyes every one who has a disposition to such a quality with utter disfavour. Many an industrious student would hide his book under his pillow and switch his light off if Pachu passed his room in the hostel. The mere sight of Pachu would fetch hay-fever to the intellectual few of the college while the rest who are prepared to take it easy and leave the examination result to God would find a stout companion and amiable company in Pachu. I started the conversation.......

Do you know the fellow over there?

Whom do you mean?

The fellow right under the mirror.

The one with the head like a wash-basin?

Hush! That's not the way you describe a boy who ranks first in the whole University.

What of that? I loathe him, man. He is an absolute fiend, a blot on society.

Do you know he is expected to do something really great in the coming University examination? While most of us may scrape home with a III class or a part off, the fellow is sure to finish with a strong burst.

I know, I know, the fellow is capable of such dirty tricks. Look at his head. How he has developed it due to constant exercise to the brain. The fellow ought to be shot man. He has no place in the world.

You know in which block he stays in the hostel, 12 or 13?

That misfortune belongs to 13. A source of epidemic to the whole block. Now look there, how roughly he treats

that MASAL DOSAI. See, how his hand is poised just as it is done when pouncing upon a question papers.

The yellowish tinge upon his eyebrows is due to regular late nights perhaps. I believe he reads himself out. His eyes look like burning Phosphorous. Something must be done to stop him.

Absolutely. Something must really be done. He makes life as it is, very difficult for every student. To me, he is worse than the three-headed monster Cerberus. His eyes remind me not of burning Phosphorous but tons of burning coal.

I hear he may proceed to the United States for further studies.

What?.... ....

Yes to the United States.

Raju, something should be immediately done to arrest his mad progress. I can't stand as a good patriot the idea of this worm being presented across the Atlantic as a specimen of Indian youth.

What will be the opinion the girls there will form about us after encountering this vermin.

No. It should not happen.

No. It must not............

Both of us after this retired to the hostel to draw up a plan of action and after a prolonged discussion decided upon a course of action the nucleus of which was supplied by Pachu..................

* * * * *

What was that beastly thing he was eating when we saw him Raju.

Why! It was Masal Dosai.

Then we will ditch him by the same dish.

What do you mean?

I mean to dope him the day before the examination and that by his favourite dish, Masal Dosai.

I don't quite grasp you.

Don't be a fool, Raju. Have'nt you heard of race horses being doped. You should surely have heard how

the favourite 'LAZY LEGS' was clean doped three hours before the start in the 'GOVERNOR'S CUP' some two years before.

I suddenly remembered that Pachu was a racing enthusiast. I nodded therefore a faint remembrance and he accordingly proceeded to give finishing touches to the plot.... ....

THAT FELLOW was to be doped right in his room the night before the examination with the help of a Masal Dosai sent from the hostel mess. "The Idiot will fall into it straight" assured Pachu.

* * * * *

Two weeks flew past and it was the examination day. Everything proceeded as for our plan and intelligence brought by the mess-boy, a usually reliable source indicated that the enemy had fallen for it. Further strength was added to our hope when we did not see any trace of him in his morning rounds along the verandah of the hostel. It was the customary practice of the fellow to saunter along the verandah early from the morning with book in one hand and clutching the hair by the other, shouting like an infuriated party campaigner least caring what the other chaps in the block thought of him. No such thing happened that day. It was nearing 10 O' clock and we were sitting in the examination hall with excitement right upto our ears. The hall was already full and almost all the chaps had taken their seats. The Superintendent guys were streaming in with gleaming turbans and fearful looking ties. We scanned the whole assembly but still no trace of our victim. The first bell went up and with it Pachu's face shot forth a sunny smile. I also let lose a generous grin for my share. It was too late. The fellow just could not turn up. So he was ditched afterall.

The thing happened so suddenly that it left us breathless. All gleaming turbans and spotted ties gathered into a little crowd, wispered among themselves for some time, surveyed the whole hall with a sympathetic look and retired to their respective posts. Then one of the brightest turbans with flaming gold, which reminded

me of the Delhi court in its sunniest Mughal days walked upto the centre of the hall and announced in his clearest tone that he regretted or rather the University regretted in cancelling the examination due to the leakage of papers or some such thing to the effect, I did not hear properly. I completely lost hearing after the first sentence.

* * * * *

Three weeks later, we wrote the examination again and that rogue broke all his previous records by passing every one of the damned subjects with distinction. When I met Pachu yesterday he tells me that the "worm is spoiling our country's reputation ACROSS THE ATLANTIC".

* * * * *

K. RAJAGOPALAN, *Ex-Physical Instructor.*

To be Remembered

1. Speak less, Register much:
   And that is the sign of a wiseman.
2. Speech is silver; But silence is gold.
3. If you wish to reach the highest, begin at the lowest.
4. A thing of beauty is a joy for ever.
5. A deaf husband and a blind wife are always a happy couple.
6. To marry once is duty, twice a folly, thrice is madness.
7. Love is the dawn of marriage and marriage is the sunset of love.
8. A woman cries before the wedding and a man afterwards.
9. The pen is the tongue of the mind.
10. A begger is better than a borrower.
11. As the purse is emptied, the heart is filled.
12. The child is the father of the man.
13. Faults increase with laws.

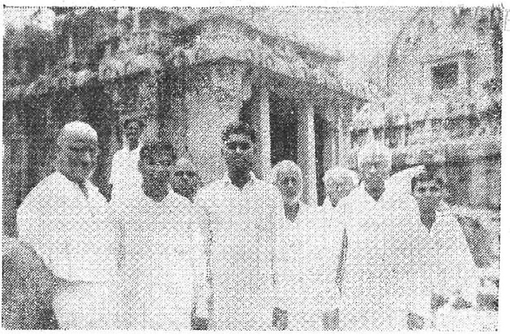

THE ANCIENT RATHAS AND OUR ANCIENTS TOO

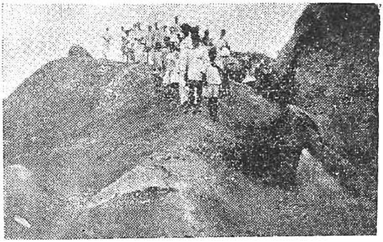

UP AND DOWN—MAHABALIPURAM

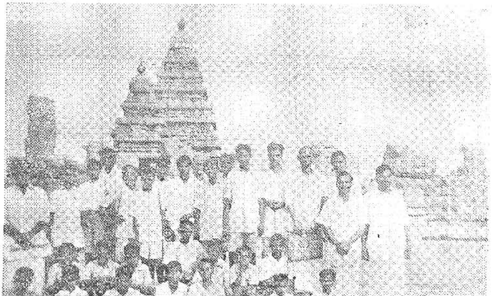

AT THE SHORE TEMPLES

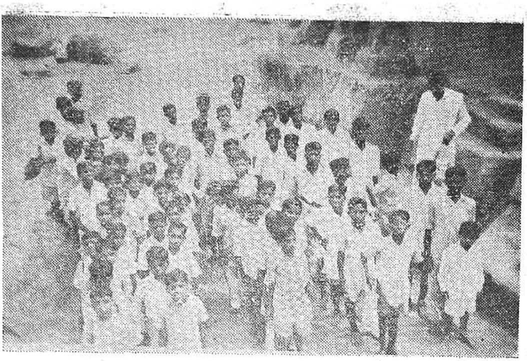

March past songs in stone

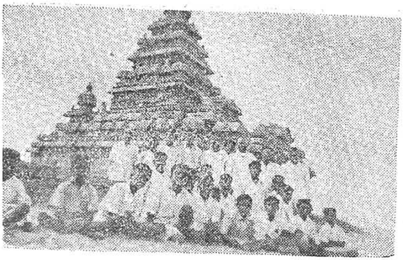

Not a dinner party !

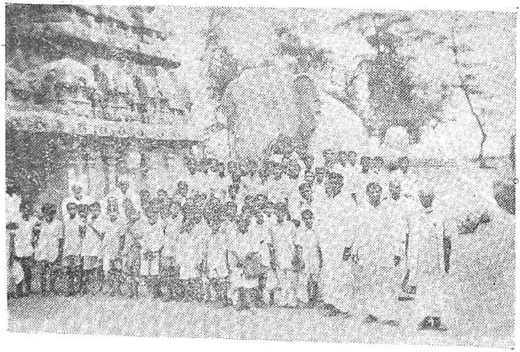

Dreaming of Middle Ages

ONE TOUCH OF MADNESS

By S. SANKARAN, B. A. (Hons.), L. T.

Had you seen him sauntering along the broad bed of River Vaigai, you would have thought of him exactly what those that did see him, thought—"Poor fellow, one screw loose!" You too would have nodded your head in general agreement and pious pity. Perhaps, you would also have heaved a deep sigh of sad sympathy. True, he did not tear clothes to shreds and count the warps and woof. Nor did he pelt stones at others, real or imagined. He did not even talk in the strain of the Emperor of El Dorado addressing his magnificent court packed with jewel-bedecked vassals. To put it briefly, he did none of the thousand things that would have immediately betrayed a streak of insanity.

Yet, if a gleeful group of urchins did not march with him shouting at the highest pitch of their voices, it was only because there were no houses in the near vicinity, which could have emptied the budding generation into the streets as Hamelin did behind the Pied Piper. Surely, there was much of eccentricity in his behaviour. If not, why should he walk so slowly every morning, with such measured steps along the sands that stretch far on both sides, in almost unrelieved monotony, as if he expects to unearth hidden treasures of the Pandyas ? He stops every now and then and picks up some small thing, often only to throw it away. But at times, the find seems to please him and he tucks it away in the capacious lap of his dhoti, much in the manner of a miser putting an additional gold piece into his steel safe.

Go a little nearer and you find that the precious articles so carefully treasured by him, are only small pieces of stone which literally strew the bed of the river on all sides. More than ever, you are confirmed in your opinion that the poor fellow is stricken with some brain malady. The great Dr. Johnson defined madness as consisting of

doing what others do not do. Here is our friend doing, as if with a vengeance, all he can, to deserve the epithet 'mad', in the Johnsonian sense at least.

If I do not think of him as others do, I run the risk of being considered to have a strong claim for that epithe, myself. Yet, I do not think so of him. There are many reasons, you may be sure, for my opinion. The strongest of them is that I am myself the poor fellow whom we have almost dubbed a 'lunatic'.

If you look closely at the collection of stones, you will discover that there has been a method in madness. First you will not fail to be struck by the rich variety of colours. Then, perhaps, you will note how some of them are crystat clear and transparent like glass, while some are only translucent and others are quite opaque. By degress, it will appear that the stones have been selected to show how varied are the qualities of these stones, and that a scientific study of these will be a pleasing hobby that will enrich one's general knowledge.

Had a Sarojini Naidu happened to be near, she would surely have sung of these stones as delightful a poem as "The Bangle Sellers".

Some stones are

"Silver and blue as the mountain mist,
Some are flushed like buds that dream
On the tranquil brow of a woodland stream,
Some are aglow with the bloom that claves
To the limpid glory of new born leaves.
Some are like fields of sunlit corn,
Some are purple and gold-flecked grey".

In a way, these stones are richer than the bangles celebrated in these lines. In these we find the cunning art of the Almighty Creator, which man may imitate but never successfully reproduce, and much less conceive of originally. If you allow your imagination free play, you will find in these

stones gold work inlaid with 'myriads of topaz lights and jacinth work of sublest jewellery. Mild veins of different colours run zigzag courses in artistic patterns. They may all go under the common name 'quartz' and granite, but Oh, what a wealth of variety !

If now your imagination, so long soaring above the clouds, comes down to terra firma, you will perhaps think, though you may not say so, "What a great deal of fuss about such common place things as pebbles of stone !"

But, my dear friend, won't you grant that these little things give us a world of ideas? Who but God can give such a wealth of colours and patterns? Who but God can produce such a variety in strength of materials, each kind suited to a special purpose? (You find here the marble that Shah Jahan used for his heavenly Taj Mahal, the red-stone of Akbar's Red Fort, the bluemetal that Mamalla Pallava used for the Mahabalipura architectures, his songs in stone.) Whose forces, but God's, can weather these hard stones into invaluable fertile soil? Who but God can bring about the marvellous cycle of changes from stone to soil, from soil to plant, from plant to animals and back again to soil and stone again !

My thoughts seem to carry me off my feet. After everything is said, I suppose I must admit that I am a school teacher and that a teacher, like poets and lovers of Nature, must be classified with madmen. "We all live in a world of our own".

That I may not be jeered at as a lone madman, how I wish that the little souls entrusted to our care, all get a little of this contagious touch of insanity, so that they may make their lives and the lives of those around them richer, be it by ever so little ! And so this is my prayer, "Oh God, give a little touch of this gift of eccentricity to every one of the little, ones, so that they may find Bharat a livelier place to live in".

OUR SCHOOL

(1) Come, and join our good school!
Gain valuable knowledge in our school
Strict discipline, may be it hurts you;
Generally think it is a master for you.

(2) Whatever mansion may it be,
Think of the future of your life,
Mansions cannot make you good,
The teacher only gives you knowledge.

(3) His orders to you may be strict,
But, his actions will help you well,
Do your duty correct in time,
His favours must be turned to you.

(4) Think of your Creator day and night,
Put him always in your heart.
Thank you! Thank you! Thanks to your kind.
Put your name and fame in our good school.

K. SANTHANAM, VI Form.

LIFE

What ever life may one's lot be,
Every one must work hard ;
What ever hard work may it be,
None must ever get worried.
Many obstacles may there be,
With all your heart must you bear ;
If to live you do care.
You must for it work hard.
Then happy will you surely feel,
To lead a purposeful life ;
It is a thanks-offering to God,
Who created you in this world.

K. SANTHANAM, VI Form.

MY AIM IN LIFE

An aim of life is as important as eating and sleeping. No human being can live without any aim in life. Creatures lead lives aimlessly. If a man lives so, he will be like a beast.

My aim in life is to be a scientist and also to be an artist. I like all the subjects which are included in the curriculam. I particularly like science. It is not difficult to learn. Great people like science most. Sir C. V. Raman is one of the greatest scientists of the world. All the people praise him. They awarded the "Nobel Prize" to him. Still his aim is to perform experiments and to learn more. It is a pride not only to him, but also to our country, "India."

If any one wants to become a clerk, I say that is not a good aim. Many people are not willing to join offices as clerks. But their poverty makes them seek such employment. Their think of there fate, and do their work as well as possible God has fated them to lead their lives like that. If we get such an employment in

any office we cannot use our minds. It does not give freedom. We must bow our heads out of fear to higher officers as soon as we meet them. If there is any quarrel in their house, they show their anger in the office. In these days, ladies are gaining equality with men. So if any officer shows his anger in his house, his wife will give him something hot. So he always rebukes the clerks. I don't want to be a clerk.

If I join a college, I can gain scientific knowledge there. After my studies, I will use my mind always in doing experiments. I can make discoveries.

In leisure time, I must use my hands freely in draw ing. Whenever we see any beautiful scenery, we enjoy it with all our heart. But when it disappears we usually forget it. A poet can make poetry on that scene. If any artist sees any scenery he enjoys it too. When it disappears he will not forget it. It seems to appear vividly in his mental sight. Then he draws that scene with all his ability and enjoys it again. It is also food for our thought. The pictures which are drawn by hand are getting more valuable than photos. So I like te be a scientist and also an artist.

K. SANTHANAM, VI Form.

FIND OUT CORRECT WORDS

1. Write the brief meaning of the word 'good-bye'?
   (a) Thanks for you (b) God be with you
   (c) Cheerio. [ ]
2. Are there eye-brows for the snake?
   (a) No (b) Yes (c) No eye. [ ]
3. How many drops make one Tea-spoon?
   (a) 40 drops (b) 75 drops (c) 120 drops. [ ]
4. Which is the biggest Island in the World?
   (a) England (b) Australia (c) Greenland. [ ]

Answers: (1) B (2) A. (3) C. (4) C.

By N. R. DHARMALINGAM,
V Form A.

GOOD MANNERS

By N. SANKARARAMAN, V Form B.

There is always a good way, and there are always many bad ways of doing anything. The person who chooses the good way of doing becomes beloved by all I shall explain what I mean by giving suitable examples

You do not understand a word in your lesson, and you go up to a boy who is in a higher class and ask him to explain the word. He may give you some meaning, and walk away, with his head in the air. Or he may say, in a kind tone, "Let me see the book. Where is the word ?" Then he will as clearly as he can, explain to you the exact meaning of the word in its context. You love him if he treats you in this way. This is the right way of doing what you had asked him to do ; the other is the wrong way.

You want to go and play cricket in the evening but your father asks you to take charge of the shop and remain there as he has to go and see some one for an hour. If you say some sulky words, and sit down in the shop with black looks, and do not attend to the shop properly and run off to play cricket as soon as you see your father coming back along the street, you choose the wrong way of doing things.

On the other hand, if you feel at once that it is your duty to stay and help your father, you do the right thing. You give him a loving look and although your heart is a little sore at losing the cricket, you sit down to take care of the shop, and when your father comes, you say "See father all is right." Then your father puts his hand gently on your head, and says, "That is my good boy. Now be off to your cricket!" As you run off, your heart is happy. You know you have chosen the right way of doing things.—JAI HIND.

THE FISHERMAN

By S. KRISHNASAMI, V Form B.

Once upon a time there lived a fisherman. He had a wife and three children. He was very poor. Every day he went to the sea and cast his net three or four times into the sea. One morning he went to the sea as usual, leaving his basket on the shore he threw his net and waited. Soon the net stood stiff and steady. So he thought that some big fish was caught and he was very much pleased. But he was disappointed when he saw the dead body of an ass. He cast his net a second time and again felt a great weight. He thought that the net was full of fish. But he only found a jar full of sand and mud. He didnot complain however of his bad fortune. He only said to himself, "This is a strange piece of fortune, indeed!" He threw away all the rubbish; and after having washed his net clean of the mud, he cast it into the sea for the third time. But he only drew in broken bits of pots and shells.

Then he raised his hands towards the sky and cried out "O! God! I will not throw my net into the sea more than four times. I have but this one chance". So saying, he threw the net for the fourth time, and waited. He felt the net to be heavier and more difficult to move than before. He drove a thick piece of wood into the sand on the shore and tied one end of the net to it. He took off his clothes and going into the sea, he pulled and pulled until he drew the net safe on the shore. Eagerly he looked in but found no fish. Instead he found a brass bottle. Its mouth was closed. He rose with joy. He said to himself, "I will take all that is within and sell the bottle which is sure to bring me at least two pieces of gold."

He took the bottle and removed the lid. He put the bottle before him. There came a thick smoke out of it. It spread over the shore. When all the smoke was out of the bottle, there appeared a fearful monster. The fisherman shook with fear and his mouth became dry. He had a good mind to run away, but he could neither move nor lift his foot.

The monster said to him "What do you want?" The fisherman said, "I want to be a veryrich man." The monster granted the boon. He returned to his house There he saw a bungalow in the place of his house. He was very happy to see it. He slept happily that night. In the moon-light he held a great feast and invited very richmen. He lived with joy with his wife and children.—JAI HIND.

PIP AND TIP

Pip, a cat and Tip, a fox, were dear friends. I must first introduce them to you. Pip was living in the house of a rich lord and was loved by all. She was given nice food. Pip could go whereever she wanted. Meanwhile the fox lived in a bush in a forest. He could not get even enough food. The cat was always telling the fox about her living in the house. It made the fox wish to go there at least once. The wife of Tip said "Our habit is to howl often and we cannot live without doing so. If you go with her you will be hurt. I beg you not, to go there. If you do you will have some trouble." Tip did not care for her advice and went with Pip. They ate nice food. Then the cat showed Tip through the house. They reached the top floor. There Tip was not able to control himself from howling. He got permission from Pip to do so, low. And he began to howl low. But slowly the howling grew louder and louder. Soon, he howled very loudly. The cat was alarmed. She jumped off the wall and sat under a tree nearby. The people of the house came with sticks and searched for the fox. Before a servant could reach him the fox jumped off the wall, as the cat had done. But he could not reach the tree. He fell down. Though he was injured severely, he ran off to his bush for life. The wife, hearing of the happenings rendered first aid to her husband. Then she advised her husband: "Don't have any friendship with those who are not of your class." It is good advice for us also.

K. BALAKRISHNAN, V Form.

SANSKRIT CULTURE

Sanskrit is the mother of most languages in Asia and Europe with the exception of Hungarian and Finnish. It was the Aryan who spread into both these continents, and his civilization and language are of the deepest interest to all. I personally have the greatest desire to read translations into English or Urdu of the sacred books of the Aryans like the Vedas, the Puranas the Upanishads, the Mahabaratha and the Ramayana.

Later on, I may learn Sanskrit so that I can have the benefit of studying the original. The art of printing and writing on paper has been in existence for not more than 1500 years and therefore copies of these sacred books which we find to-day cannot be older than this period. But the fact that we have put into writing these books is due entirely to the Brahmins who carried this knowledge from father to son by learning by rote. And even though sometimes people criticise the fact that education and knowledge were confined to the Brahmins we see an example of the benefit of such a system which existed at a time when education was not so universal as it is today.

In the world of today, the need for the old type of Brahmin education is perhaps not great but the modern Brahmin can play a new role and contribute his share in the educational advancement of the country by doing research work in Sanskrit literature. The whole world can benefit by his industry.

The Aryan period is one of the most happy periods for the studies of many scholars and students.

P. S. V. Raghavan, V Form A.

OUR PRIME MINISTER

Jawaharlal Nehru is the Prime Minister of India. He is the son of Pandit Motilal Nehru, who was a leading lawyer of India. Motilal Nehru became later a close disciple of Mahathma Gandhi and the President of the Indian National Congress.

Nehru was born in Allahabad. He was educated in England and became a Barrister. He joined the Congress movement. He became the trusted disciple of Gandhi in the non-co-operation movement. He went to jail many a time in the fight started by the Indian National Congress against the British rulers of India. He has only one child, a daughter named Indira. When India became Independent in 1947, Jawaharlal Nehru became the first Prime Minister. He continues to be that now; in addition he is also the President of the Indian National Congress.

By nature he is emotional and straight forward. He loves children. He does not belive in dogmatic religion. He does not hate anyone. He is a cosmopolitan. He plays games and practises asanas regularly; He rises early from bed. He works very hard for the welfare of our country.

He loves peace. He wants to be friendly with all nations. He is respected all over the world. He is a friend of all good causes. His only ambition in life is to make our country prosperous and strong. He wants to make India a true welfare state. May Nehru live long and healthy is our prayer.

K. Mahadevan,

IV Form A.

Activities of the School

TAMIL LITERARY ASSOCIATION

In the beginning of this academic year, the Tamil Literary Association was divided into two groups namely The Senior boys Literary association and the Junior boys literary association. The inaugural meeting was presided over by Sri Govinda Rajappillai, Professor of Tamil, Presidency College, Madras. Following this occasion several meetings were arranged for both the groups and presided by different men.

S. NATARAJAN,
Tamil Pandit.
Vice-President.

EXCURSIONS

(M. S. VARADARAJAN)

Every class had five or six excursions during the course of the year besides a long excursion to Mahabalipuram accompanied by most of the staff. The excursions were fairly distributed throughout the year. The addition of a Rhinoceros to the zoo induced us to take the whole school there batch by batch. The higher forms were specially taken to Ganga Soap Works and the process of making soap was completely explained to them stage by stage, by our chief science Master. Our higher forms enjoyed very much the exhibition at the S.I.A.A. grounds. No doubt it must have given much food for thought to our pupils. When people come from far and wide to see and enjoy the Pallava architecture, it is needless to say that our pupils enjoyed it immensely and gained much historical knowledge.

CUB AND SCOUT SECTION

The year started with 15 cubs and 3 scouts on the rolls. Ten new entrants joined the cub pack and there are 25 cubs on the rolls now.

The cubs as usual had their classes of instruction and games. They were the participants in all the activities organised by the East Madras Bharat Scout and Guides in Rallies, Scout Week celebration and other entertainments.

We are proud to say that two of our cubs won prizes in handicraft competition.

Our cubs had the opportunity of enjoying the open air and camp life at Avadi (Dr. Lakshmipathi Gardens).

More efforts are taken to strengthen the Scout section by the academic year and be useful to serve the public in years to come.

Our main aim of both the sections is to prove true to the word

'SCOUT' letter by letter ie

'S	C	O	U	T'
E	U	U	N	R
R	R	T	I	U
V	T	I	T	T
I	E	N	Y	H
C	O	G	.	F
E	U	S.		U
.	S			L.

Wishing good scouting in years to come.

(G. S. L.)

REPORT OF THE RADIO CLUB 1953-'54.

As the school is provided with a nice Radio Receiver a Radio Club is functioning very enthusiastically throughout the year.

Straight from August 1953 to the end of February 1954 totally forty three Radio programmes were arranged for the pupils from V class to VI Form, everyday a class or two attending the Radio class under the Supervision of the period teacher and under the guidance of the teacher in charge of the Radio Club.

All the pupils enjoyed the Radio programmes on different subjects which were always related to their lessons. These benefitted the pupils and made the lessons lively.

During January 1954 our school was asked to prepare to enact a drama "Ekalaivan" at the All India Radio. Egmore on 10th March 1954. The teacher in charge of the Radio Club helped pupils to prepare the dialogue of the drama "Ekalaivan". Seven selected pupils from the V and VI Forms gave the performance on 10th March 1954.

Distribution of Radio classes:

Before Quarterly Examination 1953	—	7 classes
Before Half yearly Examination 1953	—	19 classes
After Half yearly Examination 1954	—	17 classes
Total	—	43 classes

VI Form	—	16 Radio classes
V Form	—	11 "
IV Form	—	8 "
III Form	—	9 "
II Form	—	6 "
I Form	—	6 "
V Class	—	2 "

S. J. RICHARD, (In charge of Radio Club),

Sports activities of our School for the year 1953-54

The year 1953-54 has been a year of progress and improvement in Sports Activities in the sphere of physical Education of the School.

Our aim is the cent percent participation in all activities and the pupils of all forms are encouraged by creating the incentive, by supplying Games and Sports materials liberally and coaching them regularly and systematically based on scientific principles.

The boys were taught to know the value of Physical Educational how best they could use their skills for build ing up the society for the present and the future and how they could develop the latent quality of leadership and how to increase the Power of Endurance bearing in mind the service and sacrifice they have to do for the well-being of the society.

Our boys competed in the Madras Schools Athletic Association Zonal Sports and Matches and proved themselves to be good Sportsmen and Good Atheletes. Our Volley Ball Team headed by the Team Captain D. Natarajan VI Form played enthusiastically showing their best skill; their performance and the way in which they behaved were well appreciated by the allied schools. The match was well organised well captained and well played worthy of calling "A Good Volley Ball Match."

We also have had equally good team of Foot Ball. The Foot Ball Match was well appreciated in general and in particular, the keenness with which S. Ganesan V. Form B stood as a born Goal-keeper and played a marvellous game. His performance as a goal-keeper was appreciated by most of the Zonal secretaries and he was well praised and applauded. The Goal-keeper did yeoman service in the foot ball match as a goal-keeper.

The annual Sports of the school for this academic year came off on 9-3-54 at the Marina Grounds. Opportunity was given to all the boys of the school to participate

They were divided into three groups according to age and physical measurements. The following students won the championship in the respective group :—

Senior	(1) S. Kuttiappan	IV	Form B.
Intermediate	(2) R. Umapathy,	V	"
Junior	(3) G. Gopal,	VI	"

There was also a Dash and a Team competition for the members of the staff. Sri T. S. Nagarajan won the First place in 100 metres Dash. There were two equally strong team of Tug-of-war. Three chances were given. The first chance gave an easy success to the team captained by Sri N. S. Viswanathan and in the second pull the team captained by Sri S. Sankaran was about to win but the rival team was equally strong used its full vigour and tactics and pulled off their rival team. The second pull of Tug-of-War was very thrilling and was very much appreciated by the student body and the spectators.

Old boys of this institution were given an opportunity to show their skill in 800 metres race. Many participated. N. Kannan won the first place and P. Rajamanickam the second.

P. THUMBURAJALU,
Physical Education Teacher.

FIND OUT CORRECT WORDS

1. What is called 'Big-Ben'?
   (a) a clock in London (b) highest pen in the world (c) Kutbminar. [ ]
2. What is meant by the Amazons?
   (a) a river in Africa (b) Warlike women (c) Warriors. [ ]
3. An animal that can't swim.
   (a) Tiger (b) Lion (c) Camel. [ ]
4. Tell me the length of a typewriter ribbon?
   (a) 40" (b) 40' (c) 25'. [ ]

Answers: (1) A (2) B. (3) C. (4) C.

By N. R. DHARMALINGAM,
V Form A.

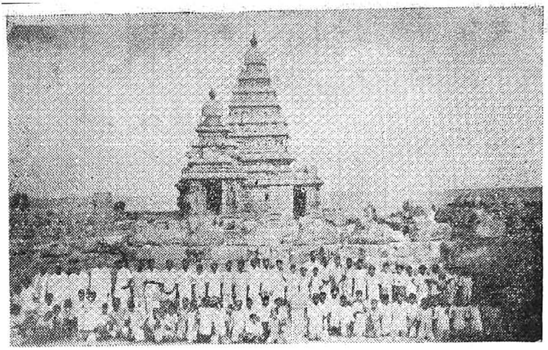

Good bye to the Shore

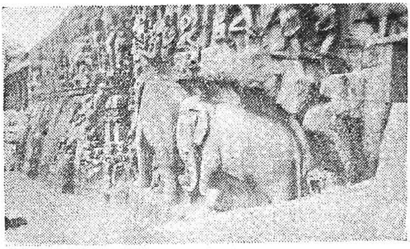

Trivandrum ?

Mahisha Asura Mardhani

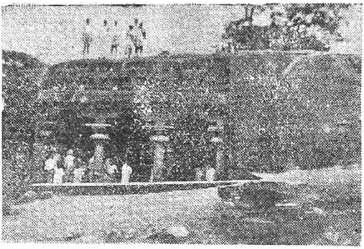

CAVE TEMPLE

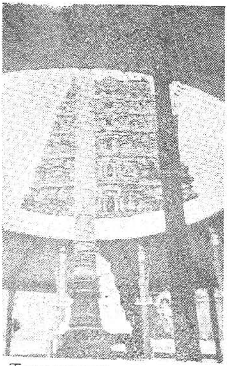

THIRUPPORUR THROUGH THE AWNING

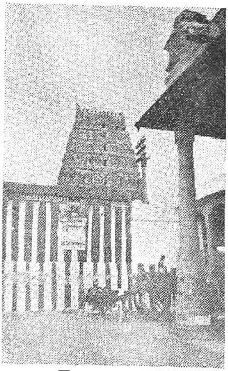

THIRUPPORUR

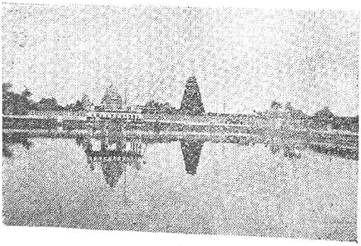

THIRUPPORUR TEMPLE AND TANK.

மாணவர் மாண்பு

"மாண்புடை யீரே மாண்புடை யீரே
மாணவர் மாண்பினைச் செப்பப் கேளீர்
மாணவர் என்போர் மதிமிக் குடையோர்
தாம்முயல் கருமம் தாமே முடிப்போர்
தீநெறி விழையார் நன்னெறி தன்னை
தேனெனப் பருகுவர் "ஞமிறே போல்வர்"

"பாடம் போற்றல்" என்னும் மாண்பினை
நாளும் வேண்டும் நாட்டம் உடையோர்
மெய்மை யன்றிப் பொய்ம்மை தன்னை
தன்மெய் வாடினும் இன்னுயிர் போயினும்
கனவிலும் கருதா கைதவ முடையோர்
காரென வழங்கும் சொல்வள முடையோர்
கடலெனக் குமுறும் தறுகண் ணுடையோர்
அன்ன புகழுடை இளமையைக்
கொன்னே கழித்தல் மன்னே தவறே"

ஆக்கியோன்,
சி. இராசகோபாலன்,
தமிழாசிரியர்.

பெண்களைப்பற்றி பல பெரியோர்களின் கருத்துக்கள்

1. ஆடவர் பெண்களின் விளையாட்டு பொம்மைகள். பெண்கள் பேய்களின் விளையாட்டுப் பொம்மைகள்.

—விக்டர்ஹ்யூகோ

2. பாலை விரும்பாத பூனை கிடையாது. பொன்னை விரும்பாத பெண் கிடையாது.

—கிரே

3. சாமர்த்தியத்தாலோ அல்லது பலவந்தத்தாலோ ஒரு பெண்ணின் பிடிவாத வேகத்தை மாற்றிவிடலாம் என்று நினைப்பவன் சர்வ முட்டாள்.

—சாமுவேல் ட்யூக்

4. ஆடவர் குணம்மாறினல் சொர்க்கம் பூமியாக மாறுவது போலிருக்கும். ஆனல் பெண் குணம்மாறினல் சொர்க்கம் நரகமாக மாறுவதுபோல் இருக்கும்.

—மகாகவி டென்ஜிஸன்

5. ஆண் வர்க்கங்களைவிட பெண் வர்க்கங்கள் மிகவும் ஆபத்தானது.

—ருட்யார்ட் கிப்ஸ்ங்

6. பெண்கள் எல்லாம் நாய்களே. அவர்கள் நாய்களைப்போல் கொஞ்சமும் மனந்தளராமல் காதலிக்கிருர்கள். வைதாலும் சந்தோஷமாக வாலை ஆட்டிக்கொண்டு நம்மை சுற்றிச்சுற்றி வருகிருர்கள்.

—மேரி ராபர்ட்ஸ்ரைன் ஹாட்ர்

7. உன்னையே நீ பாழாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமானல் உன்னை விட பணக்காரி ஒருத்தியை கலியாணம் செய்துக்கொள்.

—மைக்லேட்

8. இந்த பூமியில் மட்டமான ஸ்திரீ ஒரே ஒருத்திதான் உண்டு. ஆனல் அந்த மட்டமான ஸ்திரீ தன் மனைவி என்று ஒவ்வொரு புருஷன் நினைப்பது மிகவும் பரிதாபம்.

—லௌங்ஸி

9. இளம் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் காமநூல் கல்வி பயிற்றுவிப்பதை நான் மனப்பூர்வமாய் ஆதரிக்கிறேன்.

—மகாத்மா காந்தி

10. பொன்னை வாங்க விரும்பாத பெண்களை நான் பார்த்ததே இல்லை ; ஒரே ஒருத்தியைத் தவிர! அந்த ஒருத்தி வைரங்களை வாங்கினாள்.

—ராபர்ட் வால்போல்

11. பெண்களை அழகிகளாகப் படைக்கும்போதே அவர்களை நச்சுப்படிந்த பிறவிகளாகவும் ஆக்கிவிடுவதே ஆண்டவனின் அற்புதமான வழிகளில் ஒன்றாகும்.

—பெர்னாட்ஷா

12. மறுபடியும் நான் அடங்கி நடக்கக்கூடிய ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள விரும்பினால் கருங்கல்லால் செய்து இருக்கும் மனைவியைத்தான் தேடியலைய வேண்டும். ஏனெனில் பெண்களின் அடக்கத்தில் இனியும் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையவே கிடையாது.

—மார்டின் லூதர்

13. பெண்களுக்கு மதிப்பளிக்காத எந்தத் தேசமும், நாடும் என்றும் பெருமை அடைந்ததில்லை. எதிர்காலத்திலும் அடையப் போவதில்லை.

—சுவாமி விவேகானந்தர்

14. மனைவியும், தூக்கு தண்டனையும் தலைவிதியில் உண்டாவது.

—மகாகவி ஷேக்ஸ்பியர்

15. ஒரு பெண் தன் ஆடைகளை எவ்வளவு சுலபமாய் மாற்றிக் கொள்வாளோ, அவ்வளவு சுலபமாகவே நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் தன் மனதையும் மாற்றுவாள்.

—பிரான்ஸிஸ் பேகன்

16. ஒரு பெண் பேசினால் பெரும்பூமி அதிரும். இரு பெண்கள் பேசினால் ஆகாயத்திலிருந்து நக்ஷத்திரங்கள் விழும். மூன்று பெண்கள் பேசினால் கடல் வற்றிப்போகும். பல பெண்கள் பேசினால் உலகம் என்ன ஆகுமோ. !

—ஒரு தனிப்பாடல் கருத்து

17. நரிக்கு வால்போல பெண்ணுக்கு நாக்கு தான் முக்கிய அவயவம்.

—பிரெஞ்சுப் பழமொழி

18. பெண்களுடன் சிறிது ஒதுங்கி இருந்து பழகுவதே ஆண்களுக்கு அழகு.

—ரவீந்திரநாத் டாகூர்

19. பெண்ணானவள் தூக்கு மேடைக்குப் போகும் தருணத்தில் கூட தன் அலங்காரத்தை முடித்துக்கொள்ள இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கேட்பாள்.

—சாம் போர்ட்

20. வாழ்ந்த வீட்டைக் கெடுக்க நான்கு பெண் குழந்தைகளும், வைக்கோல் போருக்கு ஒரு எருமையும் போதும்.

—பழமொழி

21. ஆண்கள் அலுத்துப்போய்க் கல்யாணம் செய்கிறார்கள், பெண்கள் அதிசயப்பட்டுக் கல்யாணம் செய்கிறார்கள், இருபாலாரும் முடிவில் ஏமாந்து போகிறார்கள்.

—ஆஸ்கார் ஒயில்ட்

22. மனிதன் சாவினிடமிருந்து தப்பிவிடலாம். பெண்ணிட மிருந்து தப்பமுடியாது.

—மாக்ஸிம் கார்க்கி

23. யாராவது தானும் தன் மனைவியும் சண்டை போடுவதில்லை யென்று சொன்னால் எனக்கு சந்தேகம் பிறக்கிறது. அவன் ஒன்று பொய்யனாக இருக்கவேண்டும். அல்லது அவன் திருமணத்தில் ஏதோ தவறு இருக்க வேண்டும்.

—பேகால்

தொகுத்தவர்,

வி. கோபாலகிருஷ்ணன்,

ஆசிரியர்.

' துப்பறியும் சேகர் "

சத்திய மங்கலம் ஜமீனில் கூத்தும் கும்மாளமுமாக இருந்தது ஏன் ? அன்று திருவிழா. திருவிழாவைப் பார்க்கவேண்டும் என்று மிகவும் விரும்பினான் இளைய ஜமீந்தார் சுந்தர். இவன் சத்திய மங்கலம் ஜமீன்தாரான வேதாசலத்திற்கு ஒரே மகன். இவனைக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தார். அதனால் அவன் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்ய தன்னுடைய வேலைக்காரனை முனியனுடன் அனுப்பினார். சுந்தர் நகைகள் எல்லாம் அணிந்து இருந்ததால் முனியனிடம் பத்திரமாக அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி சொல்லி அனுப்பினார். சுவாமி ஊர்வலம் வந்துகொண்டு இருந்தது. முனியனும் சுந்தரும் இருந்தஇடம் வந்தது. முனியன் சுவாமியை தரிசித்துக்கொண்டு இருந்தபொழுது சுந்தரை யாரோ பிடிப்பது போன்று இருந்தது. சுந்தர் கத்த வாயைத்திறந்தான் வாயில் துணி அடைக்கப்பட்டது. உடனே அந்தஉருவம் சந்து பொந்துகளில் நுழைந்து ஊர் வெளியேஉள்ள காட்டுப்பாதை வழியாக சென்று கொண்டு இருந்தது. அந்தக் காட்டுபாதையில் இரவு 7 மணிக்கு மேல் ஜனநடமாட்டமோ வண்டிகளின் நடமாட்டமோ இருக்காது. அங்கு வீராசாமி என்பவன் வசிப்பதாகவும் அப்பக்கம்போனால் அடித்து பணத்தை கொள்ளையடிப்பதாகவும், கேள்வி அவனை யாரும் பார்த்ததேயில்லை. அந்த உருவம்தான் வீராசாமி. அவன் பகல் எல்லாம் ஊருக்குள் கொள்ளையடிப்பான். இரவில் பாதையில் எதாவது வண்டிவரும்சத்தம் கேட்டால் அவர்களை வழிபறித்து பணத்தை பிடிங்கிக்கொண்டு அவர்களை அவனுடைய குகையில் அடைத்து விடுவான். கடவுளைத் தரிசித்துவிட்டு திரும்பி பார்த்தான் முனியன். அங்கே சுந்தரைக் காணவில்லை. கத்தினான். கதறினான். ஓடிப்போய் ஜமீந்தாரிடம் நடந்ததைச் சொன்னான். ஜமீந்தார் உடனே போலீஸுக்கு போன் செய்தார். சிறிது நேரங் கழித்து. டக்டக் என்ற சத்தம் கேட்டது. துப்பறியும் நிபுணர் சேகரும் இன்ஸ்பெக்டர் ராஜனும் ஐந்தாறு போலீஸ் ஜாவான்களும் வந்தனர். ஜமிந்தார் வேதாசலம் நடந்ததை சொன்னார். உடனே துப்பறியும் நிபுணரான சேகருக்குத்தான் கேள்விப்பட்ட வீராசாமியின்மேல் சந்தேகம் வந்துஇருந்தாலும் அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்தார். பிறகு எல்லோரும் போய்விட்டனர். ஐந்தாம்நாள் காட்டுபாதைவழியாக வேகமாக ஒரு கார் வந்து கொண்டுஇருந்தது. டுமீல் டுமீல். கார் நின்றது. ஒரு புதரிலிருந்து வீராசாமி வெளிவந்தான். அவன் உள்ளேயிருந்த ரத்தினவேலு முதலியார் அவர்களை பயமுறுத்திப் பணத்தை பெற்றுக்கொண்டு அவரை விட்டுவிட்டான். பிறகு எங்கேயோ ஓடிமறைந்தான். நேரே ரத்தின முதலியார் போலீஸில் நடந்ததைச் சொன்னார். இப்படியாக

பல கொள்ளை கொலைகளைச் செய்துவந்தான் வீராசாமி. ஒருநாள் ஒரு சேட் காரில் காட்டுபாதை வழியாக வந்துகொண்டு இருந்தார். அவருடைய கார்ரோக்கி டுமீல் டுமீல். கார் நின்றது. வீராசாமிவந்து சேட்டைப்பார்த்து காடே அதிரும்படி சிரித்தான். சேட் காரை விட்டு இறங்கினர். அவர் வீராசாமியை பார்த்து பயப்படுவதைபோல் யார் என்று கேட்டார். உடனே அவன்பேரை சொல்லிவிட்டு பணத்தைஎல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு சேட்டையும் டிரைவரையும் பிடித்துக்கொண்டுபோய் தன் குகையில் ஓர் அறையில் அடைத்து பூட்டு போட்டுவிட்டான். இரவு 12 மணி இருக்கும். சேட் தன் பையிலிருந்து ஏதே ஒரு புட்டியை எடுத்தார் அதை திறந்தார் அதிலிருந்த திரவத்தை பூட்டின்மேல் ஒரு சொட்டு ஊற்றினர் பூட்டு பற்றி எரிந்து கீழே விழுந்தது. கதவு திறக்கப்பட்டது. சேட் மறைந்து மறைந்து குகைக்கு வெளியேவந்து சுற்றும்முற்றும் பார்த்தார் அங்கு ஆந்தை அலறியது. நரி ஊளையிட்டது. இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் சாலையில் வெகுவேகமாக ஊரைநோக்கி ஓடினர் சேட் ஊருக்குள் வந்தார். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடியது போலீஸ் ஸ்டேஷனில் எல்லோரும் தூங்கிக்கொண்டு இருந்ததைப்பார்த்து நேரே இன்ஸ்பெக்டர் ராஜனிடம் சென்று அவரை எழுப்பினர். அவர் எழுந்து யாரது என்றார். யாருமில்லை நான்தான் துப்பறியும் சேகர் என்றார். இன்ஸ்பெக்டர் நமஸ்காரம் போட்டுவிட்டு என்ன ஏன் இவ்வேளையில் இங்குவந்தீர்கள் என்றார். இப்பொழுது அவசியமாகத் தாங்கள் போலீஸ் படைகளுடன் என்னுடன் வரவேண்டும் என்றார். எங்கே என்று இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார். வீராசாமியைப் பிடிப்பதற்கு என்றார்; உடனே போலீஸ் குகையைக் பார்வையிட்டது. வீராசாமி பிடிபட்டான். அதுவும் அன்றி ஜமீந்தார் வேதாசலத்தின் மகன் சுந்தரும் கிடைத்துவிட்டான் அவன் கொள்ளையடித்த பணத்தை உரியோர்க்கு கொடுத்துவிட்டார். அரசாங்கம் வீராசாமிக்கு ஆயுள் தண்டனை கொடுத்தது. துப்பறியும் சேகருக்கு ஜமீந்தார் வேதாசலம் தன் மகனை கண்டுபிடித்ததற்கு ரூ 1000 இனும் கொடுத்தார். அவருக்கு வீராசாமியை பிடித்து கொடுத்ததற்காக ரூ. 10000 இனமாக அரசாங்கம் கொடுத்தது.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

நான் மெச்சும் மகான்

ஜோசப் விசாரியனோ ஸ்டாலினைப்பற்றி அறியாதவர் இல்லை. அவர்.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

என்ற பொய்யாமொழிக் கேற்ற வாழ்ந்தார்.

உலகில் ஆண் பெண் என்ற பிரிவு இருப்பது போல ஏழை, பணக்காரன் என்ற கொடூரமான குணமும், பாகுபாடும் மக்களிடம் காணப்பட்டு வருகிறது.

பணக்காரன் ஓர் தெய்வப் பிறவி, அவன் முற்பிறவியில் அநேக தர்மங்கள் செய்தான். அதனால் இப்பொழுது பணக்காரனாக இருக்கிறான். அவனுக்கு மற்ற ஏழைகள், உழைத்து உழைத்து உருக்குலைய வேண்டும் என்ற மூடநம்பிக்கை மூடு பனியைப்போல் மக்களின் அறிவை மூடிக்கொண்டே வருகிறது. நம் நாட்டில் ஓர் பழமொழி உண்டு, "பல நாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்" என்று. அம்மொழியின்படி இந்தக் கொடியவர்களின் கூற்றம் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இருக்கும்? பகலவனைக் கண்டபனிபோல அந்த மூட நம்பிக்கை ஏன் மிருக நம்பிக்கை ஜோ வி. ஸ்டாலினால் ருஷியாவில் அறவே ஒழிந்தது.

இதை அதாவது இந்த மூடத்தனத்தை பலர் எதிர்த்தனர். ஆனால் அவ்வளவு துணிகரமாகவும், ஊக்கத்துடனும் அவர்களால் ஒழிக்க முடியவில்லை.

ஏழையானவன் கேவலம் மாடுகளைப்போன்று, கீழ்த்தரமாக, அறிவற்றத்தரமாக, மனித இயல்பிற்கே பொருந்தாத முறையில் நடத்தப்பட்டான். அவன் ஒருநாளில் அதாவது இருபத்து நான்குமணியில் பத்தொன்பது மணிகள் வேலை செய்யவேண்டும். செய்தும் உள்ளான். ஆனாலும் அவன் உயரவில்லை. நம் நாட்டை ஆங்கிலேயன் ஆம் வெள்ளையன் இருக்கிறானே வெள்ளையன் அவன் சுரண்டினது போல, ஏழைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டினான். அதை எதிர்த்துக் கேட்டால் எதிர்த்த ஏழை மிருகத்தனமாகக் கொல்லப்பட்டான். என்னே அறிவீனம்!! இதை எதிர்த்து ஒழிக்க எந்த தலைவரும், எந்த மதாச்சாரிகளும் முற்படவில்லை. தயங்கித்தயங்கி தங்கள் நாட்டு ஏழைகளை பணக்காரப் பேய்க்குப் பலிகொடுத்தனர். இதைத் தான் தடுத்தார் ஒரு மகான்! ஆம் ஜாரின் ஆட்சியிலே குட்டிச்சுவாராகக் கட்டப்பட்ட ருஷ்யா வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், பஞ்சம், பட்டினிச் சாவு, முதலியவைகளில் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது உழைத்தான் உழைப்பாளி, ஆனால் உருபடவில்லை அவன். உழைப்பிற்கு பணம் அவனுக்

குக் கிடைக்கவில்லை. பட்டினிக் கிடந்தான். தன் மனைவி மக்களோடு எத்தனையோ குடும்பங்கள் கொலையும் புரிந்துள்ளன. கோரம் கோரம்!! இந்த அக்கிரமத்தை அழித்தார் அம் மகான்.

எத்தனைப் பணக்காரப் பூதங்களின் நெஞ்சில் எரிமலை உண்டாகி, வெடித்து, வயிறு எரிந்திருக்குமோ? உழைத்து, உருக்குலைந்த, உழைப்பாளியின்; உத்தமர்களின் உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்தார்! செய்தார்களா யாராவது? கூறத்தான் முடியுமா? சொல்லுங்கள். எந்த மகானும் செய்தது கிடையாது. உலக சரித்திரத்தை அந்தப்பக்கமும், இந்தப்பக்கமும் திருப்பிப் பாருங்கள். அப்போதும் இவரைப் போன்ற உழைப்பாளிகளுக்கு உகந்தவர்கள் காணப்படமாட்டார்.

இப்பொழுது ருஷ்யா யாவரும் போற்றும் படியாக, ஆம் ருஷ்யாவின்மேல் ஆத்திரம் உள்ளவர்களுக்கும் கூட போற்றும் முறையில் மக்கள் அனைவரும் உழைப்பிற்கு உகந்த கூலியல்லாமல் தேவைக்குத் தகுந்த கூலி வாங்குகின்றனர். இதை நான் கூறவில்லை. காந்தியின் சீடர் ஜே. சி. குமரப்பா கூறுகிறார். இப்பொழுதாவது நம்ப முடிகிறதல்லவா? ஏன் அவ்வளவு தூரம் நமது சரித்திரப் புஸ்தகத்தையே புரட்டிப் பாருங்கள். அதில் எந்த நாடும் இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில், ரஷ்யாவைப்போல பொருளாதாரத் திட்டத்தினால் மக்கள் சுகமாக வாழ வழி தேடியதில்லை. ஆம் முன்னேற்றம் அடையவில்லை." இதற்கெல்லாம் காரணம் ஸ்டாலின்: உலகிற்கு வழி காட்டிய அம்மகான் இப்பொழுது உலகில் இல்லை. ஆனால் அவர் காட்டிய வழி உள்ளது. நாமும் பணக்காரர்களின் பகுத்தறிவிற்கே அப்பாற்பட்ட பண்டைப் படுகுழி தோண்டி புதைத்து நம் நாட்டை முன்னிலைக்குக் கொண்டுவர கல்வி முடிந்தபின் முயற்சிப்போமாக.

ப. க. சண்முகம்,
நான்காம் படிவம் "அ" பிரிவு.

விடுகதை

1. செக்க சிவந்திருப்பான். செவ்வாழை போலிருப்பான். வாலும் முளைத்திருப்பான். வந்திருப்பான் சந்தையிலே. அது என்ன?

விடை

1. மிளகாய்

Lakshminarasimhan,
IV, Form-A.

நாகரிகம்

நாகரிகம் தற் காலத்தில் இரண்டு வகையில் அமைந்துள்ளது. அதாவது ஒன்று நம் நாட்டு நாகரிம். மற்றொன்று மேனாட்டு நாகரிகம் ஆகும். அன்பு, அருள், அடக்கம், அறிவு இவைகளே நம் நாட்டு நாகரிகம் ஆகும். உடை, உணவு, செல்வச் செருக்கு இயந்திரப் பெருக்கம் முதலியன மேனாட்டு நாகரிகம் ஆகும்.

சிலர் ஒருவரின் கெட்ட செயல்களைக்கண்டு "மிருகத்தனம்" எனக் கூறுவதை நாம் பல முறை கேட்டிருக்கிறோம். அதேபோல் தான் நற்குண நற்செய்கைகள் உள்ள ஒருவரைக் கண்டு "நாகரிக மனப் பான்மை உள்ளவன்" எனத் தன்னையறியாமலே பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். இதனால் நாம் என்ன அறிகிறோம்? நாகரிகம் மனிதத் தன்மையோடு ஒட்டி உண்டானது என அறிகிறோம்.

மேனாட்டு நாகரிகத்தை ஒரு கொடிய கூற்றுவனும் எளிதில் அடைந்து விடலாம். ஆனால் நம் நாட்டு நாகரிகத்தை எவனொருவனும் எளிதில் அடைந்து விடலாம் என்று யாரேனும் கூறக்கேட்டிருக்கிறீர்களா! மேனாட்டு நாகரிகந்தான் உண்மையான நாகரிகம் எனக் கூறுகிறீர்களே, சிங்மன்ரி, மலான் இவர்கள் நாகரிக நாடு எனக் கூறும்படித்து வாழ்பவர்கள். நாகரிகததிற்கே முக்கிய சிறப்பைத்தரும் ஆகாய விமானங்கள்தான் இவர்கள் நாட்டில் இல்லையா? பின் ஏன் இவர்களை சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை வெறியர்களாக கருதுகிறார்கள். இராமாயணத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தால் அதிலே இராவணன் என்னுமொரு அரக்கன் இருக்கிறான், அவனுடன் ஆகாய விமானம் இருந்ததே, பின் ஏன் அவனை அநாகரிகமானவன் எனக் கூறப்படுகிறது. அதே முறையில்தான் சிங்மன்ரியையும், மலானையும் கருதுகின்றனர்.

அறிவை அனர்த்தமான முறையில் அர்ப்பணித்து அணுகுண்டை அடைந்து அண்டை அயல் நாடுகளை, அழிப்பதும் அடிமையாக்குவதும் எப்படி நாகரிகமாகும்? இவை அநாகரிகத்தின் அச்சாணியல்லவா? இதை நாகரிகம் எனக் கூறினால் நகைப்புக்கிடமாகும். ஆனால் மேனாட்டு நாகரிகத்தை தழுவக் கூடாதா என்று கேட்கலாம். நம் நாட்டு நாகரிகத்தில் திளைத்துள்ள ஒருவன் மேனாட்டு நாகரிகத்தை கைக்கொள்வது தப்பிதமில்லை. ஆனால் மேனாட்டு நாகரிகம் நம் நாட்டு நாகரிகத்தைவிட சிறந்தது எனக கூற முடியாது.

நாதியற்றவன் நாலுகாசு இல்லாதவன் ஓர் நடைப்பிணம். நா வறள கத்துகிறான் நாலு காசு வாங்க நாகரிக மக்களிடம். ஆனால் அவனுக்குக் கிடைத்த பதில் பாருங்கள். "கையுலே காசு இல்லேப்பா" இது அரிச்சந்திரனின் அப்பட்டமான உண்மை! யார்

என்ன செய்வது எல்லாம் அவனவன் செய்த கருமம் இது. தத்துவ ஞானியின் தத்துவத்தோடு கூடிய வாக்கு. ஆம் வேதவாக்கு "சே... ......சே பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை அதிகமாய் போச்சே" இது அரசியல்வாதியின் அரசியல் நிறைந்த பேச்சு! இவனுடைய கூரலை காதிலே விழுந்தும் ஒன்றும் கூறாமல் சென்றனர் சில பாரி வள்ளல் கள். இவர்கள் யாவரும் மேல் நாட்டு நாகரிகத்தை தழுபவர் ஆகும். ஆனால் அவர்களுடைய பேச்சையும், குணத்தையும் கண் டால் இவர்கள் மனிதர்களா என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது. என்ன பணமும் பட்டமும் அழகும் இருந்தும் குணம் இல்லையெனில் மிருகமே எனக்கூறுவர். இவர்களை எப்படி நாகரிக மானவர் எனக் கூறுவது! ஆகவே நாம் அநாகரிகர் என அவர்களை அழைக்க வேண் டிய அவசியம் வருகிறது.

மேனாட்டு நாகரிகத்தை தழுவிய பலரை ஏன் பலர் வெறுக்கின் றனர்? அதற்கு ஓரே பதில் மனித குணம் என்பது அவர்களிடம் இல்லை, என்பதே. ஆனால் மனித குணமானது நம் நாட்டு நாகரிகத் தில் ஓர் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. இதையே பலர் போற்று கின்றனர். ஆதலால் மனிதத்தன்மை ஒட்டிய நாகரிகமே உண்மை யான நாகரிகமாகும்.

கி. ஆறுமுகம்
IV. Form. A.

விடுகதைகள்

1. ஐந்து பேருக்கு மனைவி ஆவாள் திரௌபதி யில்லை. இரண்டு நாக்குடையாள் பாம்புமல்ல. அது என்ன ?
2. மதுரை மான் ஏரியிலே மான்வந்து நிற்குது கண்டடா பிடியடா களக்கயிறு போடடா அதை பிடித்தவர்க்கு எட்டு கவுளி வெற்றிலையும் எண்ணாயிரம் பாக்கும் கட்டிக்க பெண்டாட்டியும் கால் மிதிக்க வள்ளாட்டியும் நான் யார்?
3. பச்சை பல்லக்கு பாப்பார பல்லக்கு இரும்பாலே அடிச்சாலும் திரும்பாத பல்லக்கு. அது என்ன ?

விடைகள்

1. பேனா
2. கப்பல்
3. பிணம்

by M. D. Gopalan,

"எது நாகரிகம்?"

தலைமை தாங்கும் தலைவர் அவர்களே!

அன்பார்ந்த ஆசிரியர்களே!!

சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களே!

'மகாமக'த்தைப்போலவும்' கும்பமேளாவைப்போலவும் மிகமிக அதிசயமாக நடத்தப்படுகின்ற இந்தத் தமிழ்க் கூட்டத்திலே பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்ததின் மூலம் மகிழ்ச்சி அடைகின்ற நான் 'நாகரிக'த்தைப் பற்றி ஓரிறு வார்த்தைகள் கூறவிரும்புகின்றேன்.

'எது நாகரிகம்?' என்ற வினாவிற்கு நாம் பல் வேறு கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல் வேறுபட்ட விடைகளைத் தயாரிக்கமுடியும். உடை நாகரிகம்—உணவு நாகரிகம்—நடத்தை நாகரிகம்—கொள்கை நாகரிகம் என நாகரிகத்தைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்துள்ளனர் நவீன காலத்து மக்கள். நற்குணம் படைத்தொழுகும் ஒவ்வொரு நாளது நற்செய்கைகளும் நாகரிகத்தின் சின்னங்கள்தாம்.

ஏகாதிபத்திய எரிமலையிலிருந்து அட்டூழிய அனல்கள் (ஆலகால விஷம்போல் குமுறி வரும் காலத்திலே) அட்டூழியத்தின் அஸ்திவாரங்களாகவும் அக்கிரமத்தின் அடிகோலியாகவும் அதர்மத்தின் அடையாளங்களாகவும் அநீதியின் அறிகுறிகளாகவும் உள்ள அரக்கர்களது பயங்கர வலைவீச்சிலே நாட்டு மக்கள் விழாவண்ணம் பாதுகாத்து, அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்து அமர வாழ்வு பெற்ற அறிஞன் பகவத் சிங்கைப் போலவும்—தூக்குமேடையேறினும் தூயதேசபக்தியைவிடேன் எனமுரசுமுழக்கியமுன்னணி வீரன் கட்டபொம்மனைப்போலவும்—'அஹிம்சை! அது மனிதனது அந்தராத்மாவிற்கு அகமகிழ்வு அளிக்கும் அரியதொரு சாதனம்' என அகிலம் அறியச் செய்த அண்ணல் காந்திஜியைப்போலவும்—எவனொருவன் கொள்கை, கோட்பாடு இவைகளிலே எள்ளளவும் மாறாது எளிய வாழ்க்கை நடத்துகிறானோ அவனது கொள்கையும், கோட்பாடும், நடத்தையும், வாழ்வின் குறிக்கோள்களும் நாகரிகத்தின் சின்னங்கள்தாம் எனதிட்டவட்டமாகக் கூறலாம்.

* * * *

மாலை வேளையிலே, சிங்காரச்சோலையிலே—சிறகடித்துப் பறக்கும் சிட்டுக்குருவிகளும்—கானம்பாடிடும் வானம் பாடிகளும்—துள்ளி ஓடிடும் புள்ளிமான்களும்—வானத்தை வட்டமிடும் வன்னப் பறவைகளும் சூழ்ந்து நிற்கும் ஓர் சூழ்நிலையிலே—காலெடுத்து வைக்கிறான் சோலையிலே ஒரு கவிஞன்—

இயற்கையின் எழிலிலே தன் இதயத்தைப் பறிகொடுத்த அந்தப் பாவலனது உன்னத உயர்ந்த உள்ளத்திலிருந்து—உணர்ச்சிப்பெருக்குடன் உதயமாகும் உரிய கவிதையும் கவிதை கண்ட கவிஞனது கவித்திறனும் நாகரிகத்தின் சின்னங்கள்தாம்.

* * * *

அன்பர்களே! அணுகுண்டு உலகிலே அருமையாகச் சஞ்சரிக்கும் இந்த நவீன நவநாகரிக உலகிலே—ஒவ்வொரு நாட்டிலும்—ஒவ்வொரு விதமான நாகரிகம் நடைமுறையிலே இருக்கிறது.

ஏனைய நாடுகளது நாகரிகத்துக்கு பொதுப்படையான பொருளாதார வாழ்க்கைக்கும், நமது நாட்டு நாகரிகத்துக்கும் பொருளாதார வாழ்க்கைக்குமிடையே பல்வேறு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

அந்நாடுகளெல்லாம் நாகரிகத்திலே, கலையிலே, பண்பாட்டிலே, வாணிபத்துறையிலே பொதுப்படையான பொருளாதார வாழ்க்கையிலே முன்னேறுவதற்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே முன்னேற்றத்திலே முன்னணி வீரர்களாக முகிழ்த்தனர் நமது முன்னோர்கள் என்பதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆதாரங்கள் ஆரப்பாநகர்தனிலே ஆய்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன ஆராய்ச்சி இலாக்காவினரால்.

அந்த முன்னோர்களது காலத்திலே செம்மை செழிப்புடன் ஓங்கிய அந்த செம்மல்களது நேரத்திலே, இந்த மனிதக் கூட்டிலுள்ள உயிர் கோட்டை வாயிலிலே பறிபோனாலும் நாட்டைக் காப்பாற்றுவோம் என்று நாதஸ்வரம் முழங்கிய அந்த நாட்டன்பர்களது காலத்திலே கலைகள் தங்கின; கொலைகள் மங்கின. நன்மை பெருகியது; தீமை குறுகியது.

அன்பர்களே! இனி நமது நாட்டு நாகரிகத்திற்கு வருவோம். நமது நாட்டு நாட்டு நாகரிகம் மாடமாளிகைகளிலே மண்டிக்கிடக்கவில்லை, கூட கோபுரங்களிலே குவிந்து கிடக்கவில்லை. அணிமிக்க வீதிகளிலே அடைந்து கிடக்கவில்லை. அவை பெரும்பாலும் புதைந்துபோன புராதன நகர்களிலும், இடி சுவர்கொண்ட குடிசைகளிலே இனியதிரு வாழ்வு நடத்தும் ஏழைகளது கனிந்த உள்ளங்களிலும் காணப்படுகிறது,

* * * *

காலத்தின் கோலத்திலே நாகரிகத்திற்கு வேறு பொருள் கண்டனர் மக்கள். அணிமிக்க உடைகள், ஆடம்பர வாழ்வு, இரட்டைப் பின்னல்கள், பரப்பப்பட்ட பவுடர்—இவைகளே நாகரிகம் எனத் தவறாக நினைத்துவிட்டனர்.

வேற்றுமையைக் கிளப்பிவிடும் வேறு சில குழுவினர் மேனாட்டு பாணியே நாகரிகமெனக் கருதலாயினர்.

மேனாட்டு உடையும்—மேனாட்டு உணவும்—மேன்மைதரும் எனக் கனவு காணும் மேதாவிகளுக்கு நானொன்று சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

நாகரிமென்றால் அது உடையிலும் உணவிலும் காண்பிக்கக்கூடிய விஷயமல்ல.

நஞ்சறியாத பிஞ்சுகளது நெஞ்சிலே வஞ்சகமாக தீநெறியைப் புகட்டும் திருடர் கூட்டத்தினரின் தில்லுமுல்லுகள் நாகரிகமல்ல

வீட்டிலொன்றும், வீதியிலொன்றும் பேசும் வீணர்களது விண்ணப்பங்கள் நாகரிகம் அல்ல.

தந்திரமான முறையில் மந்திரிமார்கள் வாங்கிக்கொடுத்த சுதந்திரமான சுதந்திரம் நிரந்தரமாகப் பயன் தரவேண்டுமென்று எண்ணமாற்றுத்திரியும் ஏகாதிபத்தியத்தினரின் எதிரொலிகள் நாகரிகமல்ல.

முன்பொருவாக்கும் பின்பொருவாக்கும் பேசும் முட்டாள்களது முழக்கங்கள் நாகரிகமல்ல.

பிஞ்சிலே பழுக்கத்துடங்கும் பித்தர்களின் பிற்போக்குக்கொள்கை நாகரிகமல்ல.

புரட்சி ஏற்படும் என மனப்பால் குடிக்கும் மண்டூகங்களது வரட்சியான புத்தி நாகரிகமல்ல

பின் எது நாகரிகம்? பின் நாகரிகம் என்று சொல்லப்படுவது எது?

அன்பர்களே! ஆராயவேண்டும். சிந்தனை செய்து பாருங்கள். சிந்தனைக்குச் சில வினாடிகள் இடம் கொடுத்துப் பாருங்கள் உங்கள் சித்தத்திலே.

* * * *

இவ்விதமான சிந்தனையிலே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான செயல் நாகரிகமாகத்தோன்றும். ஆனால் அகிலத்தின் மதிப்புப் பெற்ற ஆய்ந்தறிந்த அறிஞர்களது அதி அற்புத அபூர்வ அதிசய ஆராய்ச்சியிலே ஆய்ந்தெடுக்கப்பட்ட அருமையான விஷயம் எது தெரியுமா?

"நன்னடத்தை—நற்குணம் இவைகளே நாகரிகம். இவைகளைக் கடைபிடிப்பவனே நாகரிகத்தை கடைபிடிப்பவன்" என்பதுதான்.

தீ நெறியைப் பறப்பும் திருடர் கூட்டத்திலும், கொள்கை வேறுபாட்டினால் கொலையையே கலையாகக் கருதிக் கொக்கரிக்கும் கொடும்பாவிகளால் கொலை செய்யப்பட்ட தியாகி ஒருவனுக்காக கொலை செய்தவர்களே நீலக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்களே! அந்த நீசர்களது கூட்டத்திலும், எவனொருவன் சேராமல் நன்னடத்தையையும் நற்குணத்தையும் நாகரிகமென நடைமுறையிலே கொண்டுவரும் நல்லதொரு மானிடனே நாகரிகத்தைக் கடைபிடிப்பவனென்றும், எது நாகரிகமென்பதற்கு நன்னடத்தையும் நற்குணமுமே நாகரிகமென்றும் அறிவித்த வண்ணம் நானெனது உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இரயில் சொப்பனம்

அன்று சனிக்கிழமை. பள்ளிக்கூடம் விடுமுறை. நான் அன்று எண்ணெய்தேய்த்துக் குளித்துவிட்டு முதல்நாள் வந்த 'கல்கி'யைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.' — நான் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் சுற்றுப்புறத்தில் நடப்பதை அறிய மாட்டேன். தவிர தூங்கியும் போய்விடுவேன். வழக்கம்போல சிறிது நேரம் கழிந்ததும் என்னை யறியாமலே என் கண்கள் மூடிக் கொண்டன.

கண்ணைத்திறந்தால் நான் எங்கள் ஊர் இரயில்வே ஸ்டேஷனில் — அதன்பெயர் நள்ளி — இறங்குகிறேன். அந்த ஸ்டேஷன், காட்டின் மத்தியில் அமைந்துள்ளது. அந்த ஸ்டேஷனிலிருந்து சுமார் 4, 5 மைல் சுற்றுப்புறத்திற்குப் பிறகு தான் கிராமங்களைப் பார்க்கலாம். அவ்வாறு வெகுதூரத்தில் அமைந்திருக்கும் கிராமங்களில் ஒன்று தான் எங்கள் ஊராகிய நாலாட்டின் பட்டி. இரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து $4\frac{1}{2}$ மைல் தூரமிருக்கிறது. நான் இரயில் செல்வதற்கு சீசன் டிக்கட் எடுத்திருந்தபடியால் முதலில் வெளியேவந்து என் ஊருக்கு யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்த்தேன். ஒருவருமில்லை. அன்று இரயில் வழக்கத்திற்கு மாறாக ஒருமணி நேரம் தாமதமாக வந்தது. 6–30 P. M. க்கு வரவேண்டியது 7-30 க்குத்தான் வந்தது. நான் எப்பொழுதும் ஸைகிளில் வருபவன், ஸைகிள் பஞ்சராக இருந்தபடியால் அன்று கொண்டுவர முடிவில்லை.

ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் வழக்கம்போலச் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு வெளியே வந்து எங்கள் ஊர் வண்டிக்காரர்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்ததில், அன்று இரயில் தாமதமாக வந்தபடியால் எல்லா வண்டிக்காரர்களும் போய்விட்டனர். பார்த்தேன். தனியாக நடந்து செல்வதைத் தவிர வேறுவழியைக் காணோம், இதில் இருட்டு வேறு, பாதையோ காட்டுப்பாதை ! என்ன செய்வது ! ஈசன் செயல்! என்று எண்ணியவனாய் வேகமாக நடக்க வாரம்பித்தேன் ! சுமார் 2 பர்லாங்குகள் நடந்திருப்பேன், பிறகுதான் மனதை பயம் கவ்வ ஆரம்பித்தது. மனது முன்னேக்கி இழுக்க, நெஞ்சு படபடக்க, தட்டுத் தடுமாறி நடந்து கொண்டிருந்தேன். பின்னும் சிறிது தூரம் சென்ற பின் எனக்கு முன் யாரோ இருவர் போவதைக் கண்டேன். அவர்கள் ஒருவேளை திருடர்களாக இருக்கலாமோ என்று எண்ணியவுடன் என் மனம் பட்ட பாட்டைச் சொல்லமுடியாது. அப்படியும் முன்வைத்த காலைப் பின்வைப்பதில்லை என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் நடக்க ஆரம்பித்தேன். அவர்களையும் அடைந்தேன். அவர்களும் என்னைபம்போல் இரயிலிலிருந்து இறங்கிவரும் பிரயாணிகள் தான் எனக்கண்டேன். என் மனதிலிருந்த பயம் சிறிது நீங்கிற்று. அவர்கள் ஒரு வயதான மனிதரும்

அவரது மனைவியும் தான். நான் அவர்களை நோக்கி எங்கு செல்கிறீர்கள் எனக் கேட்டேன். அவர்கள் என் ஊருக்குப் போவதாகக் கூறவே நான் தைரியமடைந்தேன். அந்தப் பெரியவரிடம் "ஐயா! இந்த இருட்டில் நடந்து செல்கிறீர்களே! ஒரு வண்டிவைத்துக் கொண்டு செல்லக்கூடாதா? தவிரவும் இந்த வழியில் திருடர் பயம் அதிகமெ"ன்றேன். அதற்கு அவர் "தம்பி! வண்டி ஒன்றும் கிடைக்காதபடியால் நடந்தே செல்கிறோம்" என்றார். பிறகு இப்படியாகப் பேசிக்கொண்டு 1 மைலுக்கு மேல் நடந்தோம். அங்குதான் ஒரு பாலம் இருக்கிறது. அங்கு தான் எப்பொழுதும் திருடுகள் நடப்பது ஸகஜம்.

நான் நினைத்ததுபோலவே அந்த பாலத்தில் சுமார் 5, 6 பேர் உட்கார்ந்திருந்தனர். சந்தேகமில்லாமல் திருடர்கள் தான் — நான் அந்த பெரியவரின் மனைவியை உற்று நோக்கியதில் நிறைய நகைகள் அணிந்திருப்பதைக் கண்டேன். எனக்கு மறுபடியும் பயம் பிடிக்கவாரம்பித்தது.

அதே சமயத்தில் அந்தபாலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர்களில் ஒருவன் எங்களை நோக்கிவந்தான் — நான் "சரி திருடர்கள் தான் இன்றோடு நாம் தொலைந்தோம்" என்று எண்ணியவனாய் நடந்தேன், என்னுடன் வந்தவர்கள் ஒன்றையும் கவனித்தார்களில்லை. வந்தவன் என்னை அணுகி "மரியதையாக சப்தம் போடாமல், தூரவிலகி நில்! இல்லையேல் உன்னைக் குத்தி விடுவேன்" என்று பய முறுத்திவிட்டு அந்த அம்மையிடம் சென்று நகைகளைக் கழற்றச் சொன்னான். அந்த சமயம் என்மனது பட்டபாடு! கடவுளே! கூட வந்தவர்களைக் கொள்ளையடிக்கப் பார்த்ததிலிருந்து பாத்துக்கொண்டிருப்பதா! என்று நினைத்தேன். கால்கள் மரம்போல் நின்றுவிட்டன. வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவர மறுத்தன.

மறு நிமிஷம் "டிரிங்க்! டிரிங்க்! டிரிங்க்" என்று வண்டியின் அலார மணியோசையும் அதைத் தொடர்ந்து வண்டிகள் உருளும் சப்தமும், மாட்டின் மணிச்சப்தமும் கேட்டது. அந்த வண்டியில் வந்தவர் எங்கள் ஊர் மிராசுதார் நல்லமுத்து முதலியார் தான். உடனே "திருடன்! திருடன்! பிடியுங்கள்" என்று என்னையுமறியாமல் கத்தினேன். பாலத்தில் உட்கார்ந்தவர்கள் போன இடம் தெரியவில்லை. — எங்களை பிடிக்க வந்தவன் காட்டிற்குள் புகுந்தான்.

"என்ன அண்ணா பகலில் திருடன் என்று உளருகிறாய். நல்லா தூங்கிட்டாயா என்ன? இந்த காப்பியை சாப்பிடு என்று என்னை எழுப்பினாள். விழித்தால் வண்டியையும் காணோம், கிழவர்களையும் காணோம் : : சரிதான் : சொப்பனம் தானா என்று சொல்லிக்கொண்டே என் தங்கை கொண்டு வந்த காபியை பருகினேன்.

R. Sundaram, IV. F. A.

கோபாலின் பரிசு

டங், டங், டங், டங் என்று மணி நான்கு அடித்தது. பள்ளியிலிருந்து மாணவர்கள் விரைவாக கூட்டம் கூட்டமாக வீட்டை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அக் கூட்டத்திலே ஒருவனை கோபால் அங்கிருந்தவர்களை மிஞ்சிக்கொண்டு மிகவும் விரைவாக வீட்டைநோக்கி நடந்தான். வீடுபோய்ச் சேர்ந்ததும் கோபால் தனது புத்தகங்களை ஒருமூலையில் விசிறி எறிந்துவிட்டு அவனுடைய நன்பனை மாதுவின் வீட்டைநோக்கி நடந்தான். மாதுவீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்த கோபால் ஏதோ காலடிசப்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு திரும்பிப்பார்த்தான். என்ன ஆச்சிரியம் அவனது நன்பனை ராமநாதன். ஆனால் ராமநாதன் வந்ததும் கோபாலுக்கு மனசஞ்சலிப்பு ஏற்பட்டது. ஏன் என்றால் தான் இத்தனைநாள் மாதுவைக் காணாமல் வருத்தமாக இருந்த சமயத்தில் இவன் வந்துசேர்ந்தானே என்ற வருத்தம்தான். இதை தன் மதி, நுட்பத்தால் யறிந்த ராமநாதன் கோபாலிடம் விடைப்பெற்று சென்றுவிட்டான். உடனே கோபால் மாதுவின் வீட்டை அடைந்தான். ஆனால் மாது வீட்டில் இல்லை. அவன் மாமாவைப்பார்க்க அவன்சென்றிருந்தான். உடனே கோபால் மனக்கசப்புடன் வீட்டிற்கு சென்றுவிட்டான். அன்றிரவெல்லாம் அவனுக்கு தூக்கமேவரவில்லை. எப்பொழுது பொழுது விடியப்போகின்றதோ மாதுவை எப்போது பார்பபமோ என்று அன்றிரவெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் பொழுதுவிடிந்தது. அன்றுப் பள்ளி விடுமுறை. கோபால் மாதுவை சந்தித்துவிட்டு ரயிலடிக்குச் சென்றிருந்தான். ஏன் என்றால் தன் சித்தப்பா ஊரிலிருந்துவருவதாகத் தெரிவித்திருந்தார். அன்றுமாலை மணி ஆறு இருக்கும். ரயில் எழும்பூரில் வந்துநின்றது. ஓரேகூட்டம். அன்று கோபால்சித்தப்பா வரவில்லை. கோபால் நன்றாகதேடிவிட்டு வந்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஒருகுழந்தை சுமார் 5 வயது இருக்கும். உயர்ந்த நகைகளை அணிந்து அழுதுகொண்டிருந்தது. இதைக்கண்ட ஒரு திருடன் இந்நகைகளை எப்படியாவது அடித்துக்கொண்டு போகவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அக் குழந்தையைஎடுத்து மடியில்வைத்துக் கொண்டு சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு இப்படியும் அப்படியுமாக சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். இதையெல்லாம் விடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோபால் தன்எதிரில் யாரோ ஒரு பெரியமனிதர் ஏதோ வருத்தத்துடன் அங்கும்இங்கும் கண்களை ஓட்டினார். உடனே கோபால் அவரிடம்சென்று நீங்கள் எதைத்தேடுகிறீர்கள் என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் காரணத்தை விளக்கி கூறினார். உடனே கோபால் அவரை அழைத்துச்சென்று அத்திருடனை சுட்டி காட்

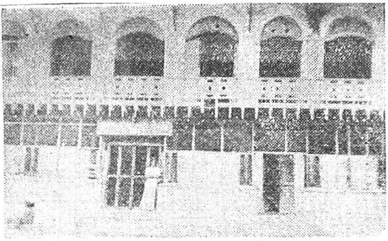

OUR SCHOOL.

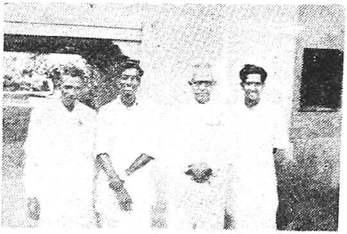

OUR SECRETARY AT THE CRAFT EXHIBITION

CITIZENS ALL

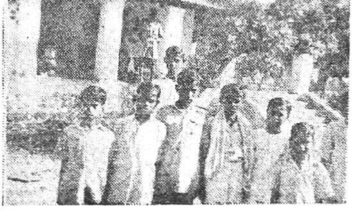

OFF FOR THE BATH

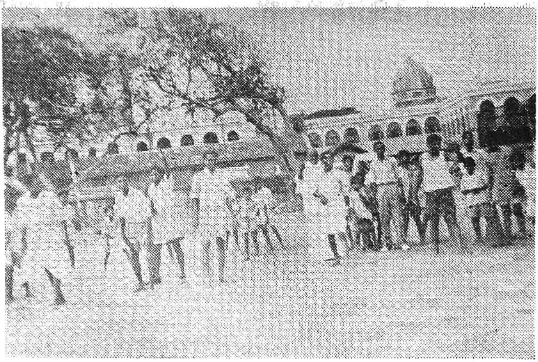

CAN MASTERS RUN?

WON AT LAST

டினான். உடனே அத்திருடன் நழுவ பார்த்தான். ஆனால் அப் பெரியமனிதர் அக் கள்வனை பிடித்தார். இதற்கு கோபால் அருகில் இருந்த டெலிபோனை எடித்து போன் பண்ணிவிட்டான். போலிஸ் வண்டியில் பறந்துவந்தது. வந்து அக் கள்வனை பிடித்து விலங்கு போட்டு ஒரு வண்டியில் அத்திருடனையும் மற்றொரு வண்டியில் கோபாலையும், அந்தப்பெரிய மனிதரையும் ஏற்றிக்கொண்டு போலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு சென்றனர். உடனே அக் கள்வனுக்கு 6 வருஷ தண்டனை விதித்தனர். கோபாலனுக்கு 1000 ரூபாயைப் பரிசாக அளித்தனர். ஏன் என்றால் அத்திருடன் பல திருட்டுகளையும் கொலைகளையும் செய்தவன். கோபாலனுக்கும் அவர்கள் பெற்றோர் களுக்கும் இருந்த சந்தோஷத்தை கூறவும் வேண்டுமா.

இப்படிக்கு
தெ. பொ. ராமன்.
நான்காம் படிவம் 'ஆ' பிரிவு

விடுகதைகள்

1. முத்துகிருஷ்ணனை கூப்பிடுங்கள், முதுகுத் தோலை உரியுங்கள் பச்சை வெண்ணெயை தடவுங்கள், பாங்கான உள்ளில் அடையுங்கள்.
(வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, புகையிலை)

2. ஊசி போல் இலை இருக்கும், கமரிமா பூ பூக்கும், திங்கப் பழம் பழுக்கும், தின்காத காய் காய்க்கும்.
(வேப்ப இலை, பூ, பழம், காய்)

3. திண்டுக்கல்லை 2ஆக வெட்டி, திருச்சிராப்பள்ளியை 3ஆக மடக்கி வெள்ளை சார்ஜன்டை அதில் தடவி விசையை முறுக்கினால் இரத்தம் வரும்.
(வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு)

4. மழை சோ என்று பெய்ய, வெள்ளம் கரை புரண்டு வர நான்கு ராஜாக்கள் நனையாமல் வருகிறார்கள்.
(பசுவின்மடி)

R. Sundaram,
IV. Form-A,

ஆட்டுக்குட்டியின் தந்திரம்

ஒரு நாள் ஒரு காட்டில் ஒரு யானை தன் உணவைத்தின்று விட்டு மெதுவாக வந்தது. அப்பொழுது ஒரு சிங்கம் அன்று முழுவதும் உணவு கிடைக்காமல் மிகப்பசியுடன் அலைந்து திரிந்து கொண்டு அவ்வழியாக வந்தது. அச்சமயத்தில் சிங்கம் யானையைக் கண்டு ஓடோடியும் வந்தது. யானையும் சிங்கத்தைக் கண்டு ஓடியது. வழியில் ஒரு "ஆட்டுக்குட்டி" அந்த யானையைப் பார்த்து, பயத்திலும், உடல் பருமனிலும் எல்லா மிருகங்களைக் காட்டிலும் அதிகமான பலம் உள்ள யானையே எங்கே இவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறாய்? உனக்கு என்ன அபாயம் நேர்ந்தது? என்று கேட்டது. அப்பொழுது யானை என்னை ஒரு சிங்கம் துரத்திக்கொண்டு வருகிறது. இப்பொழுது நம் இருவருக்குமே அபாயம் நேரும் என்றது.

அதைக்கேட்ட "ஆட்டுக்குட்டி" நான் ஒரு தந்திரம் செய்கிறேன். அதன்படி நடந்தால் இந்த அபாயத்திலிருந்து நாம் இருவரும் தப்பிக்கொள்ளலாம் என்றது. யானை என்ன தந்திரம் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன் என்றது. ஆட்டுக்குட்டி யானையை இறந்த யானை போல் பாசாங்கு செய்து கீழே படுத்துக்கொள் என்றது. அவ்வாறே யானை செய்தது. ஆட்டுக்குட்டி அதன் மேல் ஏறி நின்றது. சிறிது நேரத்தில் யானையை துரத்திக் கொண்டு அச் சிங்கம் அவ்விடம் வந்தது. அப்பொழுது யானையின் மீது நின்று கொண்டிருந்த ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்து சிங்கம் திடுக்கிட்டு சிறிது தூரத்திலேயே நின்றது. ஆட்டுக்குட்டி சிங்கத்தைப்பார்த்து "ஓ வனராஜாவே நான் ஒரு விரதம் பூண்டிருக்கிறேன். என்னவென்றால் 1000 யானைகளையும், 1000 சிங்கங்களையும் கொன்றுவிட்டு எமதர்மராஜா பதவியில் அடைய விரதம் பூண்டிருக்கிறேன் என்றது, ஆட்டுக்குட்டி. ஆனால் நான் இதுவரை 999 யானைகளையும், 999 சிங்கங்களையும கொன்று விட்டேன். இப்பொழுது 1000 வது யானையைக் கொன்று இதோ கீழே தள்ளி இருக்கிறேன் பார். ஆகையால் 1000 யானை பூர்த்தி யாய் விட்டது. ஆனால் சிங்கம் ஒன்றுதான் பாக்கி. அதற்காகத் தான் நான் உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீயும் தக்க சமயத்தில் இங்கு வந்தாய். நன்று! ஏன் அங்கேயே தயங்கி நிற்கிறாய் வா! சீக்கிரம்.

உன்னையும் நான் கொன்றுவிட்டு என் விரதத்தைப் பூர்த்தி செய்யப்போகிறேன் என்றது. அதைக்கேட்ட சிங்கம் ஆட்டுக்குட்டி சொன்னதை நம்பி தான் அவ்விடம் சென்றால் அது யானையைக் கொன்றது மல்லாமல் தன்னையும் கொன்றுவிடும் என்று பயந்து அவ் விடத்திலிருந்து ஓட்டம் பிடித்தது. வழியில் ஒரு நரி சிங்கத்

தைப் பார்த்து வனராஜாவே எங்கே இவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறீர் என்றது. அப்போது சிங்கம் நடந்ததைக் கூற அதைக் கேட்ட நரி ஆட்டுக்குட்டியாவது உன்னைக் கொல்லவாவது. நீ என்னுடன் வா. நான் உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன் என்று சிங்கத்தை யும், தன்னையும் ஒரு கயிற்றால் கட்டிக்கொண்டு அவ்விடம் நோக்கிச் சென்றது. அப்பொழுது அதைப் பார்த்த ஆட்டுக்குட்டி மறுபடி யும் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மற்றொரு தந்திரம் செய்தது. ஆட்டுக்குட்டி நரியைப் பார்த்து "ஓ நரியே ஓடிப்போன சிங்கத்தை சீக்கிரம் என்னிடம் கொண்டுவா என்று அப்பொழுது சொன்னேன். ஏன் இவ்வளவு நேரம் ஆயிற்று. ஆகையால் நான் இப்பொழுது உன்னையும் அவைகளுடன் சேர்த்துக் கொல்லப்போகிறேன். என்றது ஆட்டுக்குட்டி.

இருவரும் வாருங்கள் இவ்விடம் என்றது. இதைக்கேட்ட சிங்கம் நரி தன்னை ஆட்டுக்குட்டியுடன் சேர்ந்துகொல்ல இங்கு தன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்தது என்று நினைத்து ஓரே ஓட்ட மாக ஓடியது. இதனால் சிங்கத்துடன் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட நரியும் காடு, முள்ளு, செடி, கொடி முதலியவைகளில் விழுந்து அடித்துக் கொண்டு இறந்துபோயிற்று. கடைசியில யானையும் ஆட்டுக்குட்டி யும் தப்பி அவ்விடம் விட்டுச் சென்றது. யானை தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்ததற்காக ஆட்டுக்குட்டியை தன் முதுகில் ஏற்றிக்கொண்டு அதன் இருப்பிடத்தில் கொண்டு சேர்த்தது. அதற்கு ஒரு நன்றியையும் தெரிவித்தது. யானையும், ஆட்டுக் குட்டியும் அன்று முதல் சிறந்த நண்பர்களாக சுகமாக வாழ்ந்தன.

Jai Hind

R. SUNDARAM.
IV. From. A.

விடுகதை

1. பச்சை, பச்சை டாக்டர் பவளவாய் டாக்டர் குண்டுமணி டாக்டர் குதிரைவால் டாக்டர் அது என்ன?

(வெற்றிலை, சுண்ணாம்பு, பாக்கு, புகையிலை)

2. வட்ட, வட்ட, சின்னண்ணா வாயில்லாத சின்னண்ணா என்னை எழுப்புமண்ணா (மூட்டுப்பூச்சி

M. Viswanathan,
IV. Form-A.

ஜமீன்தாரின் மகள்

சுந்தரலிங்க ஜமீன்தார் என்றால் அந்த ஊரில் தெரியாதவர் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவருக்கு ஒரே ஒரு செல்லமகள்தான் இருந்தாள். அவள் பெயர் காந்தா. அவர்கள் காந்தாவை தங்கள் கண் இமைபோல் பாவித்துவந்தார்கள். அவ்வளவு அன்பு!

ஒருநாள் மாலை நான்குமணி இருக்கும் சூரியன் மேற்குத் திசையிலே மங்கிக்கொண்டே வந்து செந்நிறவானம் காட்சியளித்தது. அந்த நேரத்தில் மிட்டாய்! மிட்டாய்!! என்று கத்திக்கொண்டே ஒரு மிட்டாய்க்காரன் சென்று கொண்டிருந்தான். பால் மாறாப் பருவத்தில் உள்ள காந்தா தன் மாளிகையின் வாசலில் நின்று தெருவில் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள். அந்த மிட்டாய்க்காரன் ஜமீன்தார் வீட்டு வாசலுக்கு எதிராக நின்றுகொண்டு மறுபடியும் மிட்டாய்! மிட்டாய்!! குழந்தைகளா ஓடி வாங்கோ என்று கத்திக்கொண்டிருந்தான்.. அவனைச் சுற்றிக் குழந்தைகள் சூழ்ந்திருந்தன. ஆனால் காந்தா மெல்லப் படியை விட்டிறங்கி அம் மிட்டாய்க்காரன் அருகில் சென்று நின்றாள். அவள் கழுத்தில் ரத்தினம் இழைக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய மாலை மின்னிக்கொண்டிருந்தது. சில நிமிடங்களில் மிட்டாய்க்காரன் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான். காந்தா சிறுவர்களோடு கூடவே வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டு அம் மிட்டாய்க்காரனுடன் சென்றுவிட்டாள்.

ஜமீன்தார் அப்பொழுது வீட்டில் இல்லை. எனவே காந்தா சென்றதை எவரும் கவனிக்கவில்லை. வெளியே சென்ற ஜமீன்தார் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்ததும் காந்தா எங்கே என்று தன் மனைவியைக் கேட்டார். பிறகு தேடிப்பார்த்து காந்தா காணாததை அறிந்து ஜமீன்தாரும், அவரது மனைவியும் மன முடைந்து அழுதுகொண்டிருந்தனர். சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்த ஜமீன்தார் எழுந்து டெலிபோனை எடுத்துப் போலீஸுக்குப் போன் பண்ணினார்.

ம. சீனிவாசன்
நான்காம் அமைப்பு

கண்டுபிடி

1. சரசா மந்திரக்கோல் கொண்டுவா. (பூ)
2. பரமசிவா ஜிலேபி வேண்டுமா ? (மகாராஷ்டிர வீரன்)

விடை; 1. சாமந்தி. 2. சிவாஜி.

என் பள்ளி வாழ்க்கை

இதோ என்முன் விரிக்கப்பட்டிருக்கும் 'சர்டிபிகேட்' புத்தகம் பள்ளி வாழ்க்கைக்கு கடைசியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்க கையெழுத்துப் போட வேண்டும். போட மனம் வரவில்லை. ஆம்! எப்படி வரும்? புதிதாக மணம் புரிந்த தம்பதிகள் விடைப்பெற்றுக் கொண்டு பெட்டியைத் தூக்கும்போது என்ன நடுக்கம் ஏற்படுமோ அதுபோல் என் கரம் கையெழுத்திட மறுக்கிறது. பேனாவும் எழுத மறுக்கிறது. ஏன் செய்வது? ஏனிந்த தயக்கம்?

பல ஆண்டுகளாகப் பள்ளியில் படித்து மாணவர்கள் மத்தியிலே ஆசிரியர்கள் அன்பிலே திளைத்து கல்வியைத் கசடறக் கற்றுப் பிரியும் நாள் வந்து விட்டது பள்ளியிலே பயின்ற படிப்பு பயனளிக்கப் போவதால் அவ்விடத்தைவிட்டு அகல வேண்டிய தினம் வந்து விட்டது. வருத்தம் அதிகமானதால் கையெழுத்திட மறுக்கிறது. இப்பள்ளியைவிட்டு ஒழியும் காலம் வராதா என்று ஏங்கித் தவித்தாலும் இக்கடைசி காலத்தில் நான் ஏங்கத்தான் செய்தேன். "இந்த உபாத்தியாயர் எனக்கு பிடிக்கவில்லை. என்ன படிப்புச் சொல்லுகிறார். இவர் வகுப்பில் தூக்கம்தான் வரும்" என்று கூறிய சொற்களை எல்லாம் மறந்து அந்த உபாத்தியாயரிடம் விடைபெற்றுச் சொல்லும் காலம் வந்து விட்டது. யாரை யாரை வெறுத்தேனோ அவர்களெல்லாம் எனக்கு வேண்டியவர்களாகி விட்டார்கள். என்ன தான் விரோதமிருந்தாலும் தம்பதிகளுக்கு வாழ்த்துக்கூறி அனுப்பும் பெரியவர்களைப்போல வாழ்த்துக்கள் வாங்கிக்கொண்டேன்.

காலை பத்து மணிக்குள் வந்து மாலை வரை பல கலைகளைப் பக்குவமாகப் பயின்றேன். தமிழ்—சொல்லிக் கொடுக்கும்போதே அதன் சுவையை அள்ளிப்பருகிக் கொண்டிருப்பேன். என் தமிழன்னை பக்கத்திலிருப்பதைப்போல் கவலையின்றிக் கற்று வந்தேன். பாடல்கள் படிக்கும்போது "இன்னும் படித்துக் காட்டமாட்டாரா இந்த ஆசிரியர்" என்று எண்ணுவேன். ஆங்கிலம்—இது கடல் கடந்து வந்த மொழி என்றாலும் கஷ்டத்தைக் கண்கொண்டு கவனிக்கவில்லை. எழுத்துக்கெழுத்து கதைபோல் விளக்கிச் சொல்லும்போது எப்படி மகிழ்ச்சி யுற்றிருப்பேன். அந்த மொழியும் என் நெஞ்சத்திலிறுத்திக் கொண்டது. கணக்கு—கடினமான பாடம். ஆனால் கனக்கச்சிதமாக ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது அவைகளை ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுமுன், அப்பப்பா! நான் பட்ட பாடு எழுத இடம் போதாது. விஞ்ஞானம்—அஞ்ஞானத்தைப் போற்றி மெஞ்ஞானத்தைப் புகுட்டும் நூலல்லவா இந்த விஞ்ஞானம். படிக்கப்படிக்கப் பரவசமூட்டும் பாடம். நானும் ஏதாவது புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் விஞ்ஞானம்

படிக்கும்போது ஏற்படுகிறது. சோதனைகளை நேரிலே செய்து காட்டும்போது 'நான் ஓர் விஞ்ஞானி' என்ற நினைப்பிலேதான் மூழ்கியிருப்பேன். சமஸ்கிருதம்—சுலோகங்களென்ன, இலக்கணங்கள் என்ன என்று சலிப்பின்றி படித்துவிட்டேன். மற்றும் கைவேலை கற்கத்திரி போடும்போதுதான் என்ன தனி ஆனந்தம்! அளவிட முடியாது. சித்திரம் வரையும் பொழுதும், வர்ணங்களைத் தீட்டும் பொழுதும், பொழுது போவது தெரியவில்லை. படத்தை முடிக்காது திரும்பவும் மனம் வரவில்லை. விளையாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் எழுதவும் வேண்டுமோ? சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை எதை விரும்பியும் விரும்பாவிடினும் விளையாட்டை விரும்பாதவர்கள் எவரும் இருக்கமுடியாது என்பது திண்ணம். இவ்வித வாழ்க்கை அனுபவித்த எனக்கு அந்திய காலம் நெருங்கி விட்டது. என் மனத்திலே ஏற்பட்டது கலக்கம். ஒவ்வொரு வருடமும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலிருந்து மற்ற வகுப்பிற்கு மாறும் போது போரிலே வெற்றியடைந்த வீரன் கொள்ளும் மகிழ்ச்சியைவிட அதிகமாகத்தானிருக்கும் நான் கொள்ளும் மகிழ்ச்சி.

வருந்திப் பயனென்ன? பிரியத்தானே வேண்டும். கடமை என்று எண்ணி, மனமே கவலை வேண்டாம். எங்கே உன் கையெழுத்து. இதோ என்று விடையளித்து போட்டேன். இல்லையில்லை போட்டே விட்டேன்.

அறிவு சான்ற ஆசிரியர்களே யாவருக்கும் வணக்கம். சென்று வருகிறேன். ஆசீர்வதியுங்கள். சென்று வருகிறேன்! வணக்கம். முடிந்தது என் பள்ளி வாழ்க்கை ஆனால் மறக்கமுடியாது என் வாழ்விலே!

S. LAKSHMANAN,
[old student]

துணுக்கு

முதல்வன் :—டேய் நம்ம பிள்ளையார் கோவிலிலே வாழைப் பழம் சூறை விடுகிறார்களாம்டா.

இரண்டாம் மனிதன் :—என்னடா ? வாழைப்பழமா! உரிச்சா உரிக்காதவா ?

மு :—என்னப்பா அப்படி கேட்கிறே.

இர :—இல்லேடா உரிச்சதா இருந்தா வாயை திறந்துகொண்டிருந்தா சூறைவிடும்போது வாயிலேயே வந்து விழுந்திடும் பாரு.

P. Adikesavalu, V-B.

உபதேச குறை

ஒரு ஊரில் ஒரு பணக்காரர் இருந்தார் அவருக்கு ஒரு பிள்ளை. பையன் எல்லா விஷயத்திலும் கெட்டிக்காரனாக இருந்தும் ஒரே ஒரு வழக்கம் மட்டும் பிடிவாதமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குத் தித்திப்பு மிகவும் பிடிக்கும். ஆதலால் அவன் ஏராளமாக வெல்லம் தின்றுவந்தான். தந்தை எவ்வளவு சொல்லியும் பையன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் குருவின் வீட்டுக்குத் தன் மகனை அழைத்துச் சென்றார்; குரு இந்த விஷயத்தை அறிந்தார்.

ஆனால் "நாற்பத்தைந்து நாட்கள் கழித்து மகனை அழைத்து வாருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டார். பையன் உடம்பு கெட்டு விடுமே என ஏங்கினார், தந்தை நாற்பத்தைந்து நாட்கள் கழிந்து குருவின்முன் மகனுடன் வந்துநின்றார். குரு தனது தகப்பனைக் காட்டிலும் பெரியவர் என்பதை பையன் கண்டான்.

"தம்பி இனிமேல் தித்திப்பு தின்னாதே உடம்பு கெட்டுவிடும் பெரியோர் சொற்படி நட என்றார் குரு. பையனும் சரி என்றான், மகனை வீட்டுக்கு அனுப்பி பின்பு பணக்காரர் குருவிடம் வந்து 'இதை நீங்கள் அன்றைக்கே சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டார். நீர் வந்து சொன்ன அன்று நான் சொல்லியிருக்கலாம் ஆனால் விஷயம் வேறு நானும் நிரம்ப வெல்லம் சாப்பிட்டு கொண்டிருந்தேன். அப்போழுது என்னால் அந்த வழக்கத்தை நிறுத்த முடியுமா என்று பார்ப்பதற்கே நாற்பத்தைந்து நாள் அவகாசம் கோரினேன்" என்று குரு பதில் சொல்லி விட்டார்.

P. ADIKESAVALU
V. Form-B.

துணுக்குகள்

உபாத்தியார் :—யானைக்கும் பூனைக்கும் என்ன வித்தியாசம்

பையன் :—முதல் எழுத்துதான் ஸார் வித்தியாசம்.

விடுகதைகள்

1. ஈரேழு பதினான்கு சோலை இருபக்கம் தச்சன் செய்தவேலை இந்தப் புதிரை வெடிப்பவருக்கு நவரத்தினமாலை (பல்லாங்குழி)

2. அண்ணன் வீட்டில்தம்பி போகலாம் தம்பி வீட்டிற்கு அண்ணன் போகமுடியாது. (ஆழாக்கு, படி)

3. சுட்டு விட்டகுருவி சுப்பல் ஏறாது (வடை)

4. இரு வீட்டிற்கு ஒரு சுவர் (மூக்கு)

5. ஒரு புட்டியில் இரண்டு தைலம் (முட்டை)

" ஈகைப்பண்பு "

இல்லை என்று இரக்கும் ஏழைகட்குத் தம்மால் இயன்ற தொன்றை கொடுத்தல் ஈகை யெனப்படும். புகழையோ பதிலுதவியையோ எதிர்பார்த்து திருமணம், வரவேற்பு, பாராட்டு முதலிய வைபவங்களில் தனவந்தவர்களுக்கு கொடுப்பது ஈகைப் பண்பாகாது. " அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன் " என்ற அறிஞர் ஒருவர் வள்ளல் ஆய் அண்டிரனைப் பாராட்டிக் கூறியது சிந்திப்பதற்குரியதாகும்.

"ஈகைப் பண்பில்லாதவருடைய செல்வம், நடுவூரில் பழுத்த நச்சுமரம் போன்றது. கொடையாளரது செல்வம் பழுத்து நிற்கும் மரமென்பதை,"

" நச்சப் படாதவர் செல்வம் நடுவூருள்
நச்சு மரம் பழுத்தன்று "

என்ற மறைமொழியின் மூலம் திருவள்ளுவர் அருளிப் போந்ததை அறிதற்குரியது. வள்ளியோர் பிறருடைய பசிப்பிணியை நீக்கிய காரணத்தால் கடவுளையும், அரசனையும், தாயையும் போன்றவராவர். இவர்களுக்குப் பகைவர் இரார். யாவரும் கேளீரே ! சடையப்ப வள்ளலுடைய வீட்டுக் கதவுகள் இரவு பகலாய் திறந்திருக்குமென்று கம்பர் நவின்றுள்ளார். இரவலர்க்கு இல்லையென்னாது ஈதலால் சடையப்பரது ஊரில் கள்வர் பயம் இல்லாதொழிந்ததாம். ஈகையாளர்க்கு இறையருளும், பெரியோரது வாழ்த்தும், மக்களுடைய நட்பும், மற்றும் பல நன்மைகளும் உண்டாகும். இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவர்கள் நீங்காத இன்பமடைவர். அவர்களுடைய அகம் எக்காலத்திலும் நிம்மதியாக மகிழ்ச்சி நிறைந்திருக்கும்.

ஈகைப் பண்பற்றோர் எல்லோராலும் இகழப்படுவர். அவர்களுக்குப் பகைவர் பலராவர். அவர்களுடைய செல்வத்தை அபகரிக்கத் திருடர் முதலியோர் சமயம் பார்த்திருப்பார். சமயம் வாய்த்தலால் அவர்களுடைய உயிருக்கு ஊறு செய்யத் தயங்கமாட்டார். ஈகைப் பண்பில்லாத செல்வர் தங்களுடைய பொருளைக்காத்தற்குப் பெருமுயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய மனதில் அமைதியிராது. அவர்கள் இரவும் பகலும் கண்விழித்து காவல் புரியவேண்டும். இரும்புப் பெட்டியாயினும் எலி துளைத்துவிடுமோ என்று ஏங்குவர் அவர். எல்லோர் மீதும் சந்தேகங்கொள்வர். அச்சமும், பகைமையும் அழுக்காறும் அவர்களை விட்டு நீங்கா. இறையவர் அருளிற்கும் அவர்கள் பாத்திரராகமாட்டார்கள். ஆகையால் இம்மை, மறுமை இரண்டிலும் அவர்களுக்குத் துன்பமே தவிர ஒருபொழுதும் இன்பம் விளையாது என்பதில் ஐயமில்லை.

அளவின்று அனைவர்க்குங் கொடுத்தலால் தலைவள்ளல் என்றும், இரவலர்க்கு ஈதலால் இடைவள்ளலென்றும், புகழுவோருக்கு வழங்குதலால் கடைவள்ளல் என்னும் கொடையாளரை மூன்றுவகையாக முன்னோர் வகுத்துக் கூறியுள்ளதை நாம் அறிந்துள்ளோம் தலையளித்த குமணனைப்போன்று, வரையாதளிக்கும், வள்ளள்கள் பலரை நமது பழந்தமிழகம் பெற்றிருந்தது. பாரி, காரி, ஓரி, ஆய், ஆதியமான், நள்ளி, பேகன், கடை வள்ளல்களாவர். இற்றைஞான்றிலும் இவர்கள் பெயர் நின்று நிலவுகின்றது. பண்டைய தமிழ்ப் புலவர் பலர் இவர்களைப்பற்றி புகழ்ந்து பாடிப் பரிசு பெற்றனர். அப்புலவர்கள் பாடிய செய்யுட்கள் புறநானூறு முதலிய பண்டைத்தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன: வண்மை, கல்வி வளர்ச்சிக்கும் காரணமாகும்.

"ஈதல் இசைபடவாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியமில்லை உயிர்க்கு"

என்று தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர் நவின்றுள்ளதை நோக்கின் ஈதலினால் வரும் புகழோடு வாழவேண்டுமே தவிர மற்றைய புகழுடன் வாழ்தல் உயிர்க்கு ஊதியம் கொடுக்காது என்பது அறிந்து அகமகிழ்கின்றோம். அறங்கள் பலவற்றினும் ஈகையே சிறப்புடையது. ஈகை, செல்வத்துட் செல்வமாகிய அருளை உண்டாக்கும். அழியாப் புகழைதரும். உலகோருடைய நட்பைக் கொடுக்கும். அன்பைப் பெருக்கும். இன்பம் அளிக்கும்: இத்தகைய நன்மைகளை தருதலின் "மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று" எனவும் பொய்யில் புலவர் ஈகைப் பண்பைச்சிறப்பித்து கூறியுள்ளார்.

ஆகையால், ஈகைப்பண்பை உணர்ந்த வருங்கால சிற்பிகளாகிய நாம் இன்றையிலிருந்தே ஈகைப்பண்பைக் கடைப்பிடித்தொழுகி ஓங்கி ஒளி வீசி வாழ்வோமாக.

எம். ஆறுமுகம், நான்காமமைப்பு 'அ' பிரிவு

இது தெரியுமா !

இரண்டு அப்பா இரண்டு பிள்ளைகள் ஒரு ஹோட்டலுக்குப் போகிறார்கள். தலைக்கு நான்கணா வீதம் சாப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் ஹோட்டல் முதலாளிக்கு 12 அணா தான் கொடுக்கிறார்கள் அது எப்படி ?

துணுக்கு : பாம்பு எடுப்பது = படம்
குழந்தைகள் செய்வது = அடம்
சாமியார் தங்குவது = மடம்
வில்வாத்தி ஐயர் வசிப்பது = கடம்

P. Adikesavalu, V-B.

என்னாளோ ?

தென்னாட்டு நன்னகர் தோறும் எத்திசையும் புகழ் மணக்க வீற்றிருந்ததேன் தமிழ் நாடு—தெய்வத்திருநாடு—செயற்கரிய செய்யும் நாடு—அனுபவம் பெற்ற ஆன்றோர் வாழ்ந்தது—இத் தமிழ்த்தேயமாகும். இத்தமிழ் நாட்டின் பெருமையைக் கம்பர் அழகாகக்கூறுகின்றார். அறவோனை ஆதரிக்கும் அருமைதிருநாடே! நின்மெல்லிய தென்றலால் அனைவரையும் ஆதரிக்கின்றாய், வேற்றுமையின்றி இடமளிக்கின்றாய்'' என்று அழகாகச்சுவைபடக் கூறுகின்றார். தமிழ் மணக்கும் திருநகரம் தமிழர்வாழும் நன்னகரமாய் விளங்கிற்று அன்று.

தமிழைத் தங்கள் உயிராகக்கருதினர் தமிழ் மக்கள், தமிழைக் குறைபடக்கூறினால் எழுத்தாணியால் தம் தலையிலே குத்திக் கொண்டனர் அன்றைய தமிழ்க் கவிஞர்கள், புலவர்களின் பேச்சுக் களிலேதேன் மழை பொழிந்தது. எழுத்து நடையில் தற்போதைய புயல் நடை இல்லை, தென்றலாக நடைதிகழ்ந்தது. அவர்களின் உயிர்க்கவிதைகள் இலக்கணவரம்பிட்ட இனிய இலக்கிய நடைகள்—அவை பண்டைமக்களைப் பரவசப்படுத்தின. ஒவ்வொர் இல்லத் திலும் தமிழ் மணம் கமழ்ந்தது.

'வீரத்திலே சிறந்த நாடு' என்ற பாரதியார் வாக்குக்கு ஒப்பாக இருந்தனர் தமிழர். தமிழ் மக்களிடை வீரம் விளையாடிற்று. அவர்களின் வெற்றியைக் கேட்டால் மயிர்க்கூச்சல் உண்டாகும் அவர்களை அரிமாவின் வலிமைக்கும், வேங்கையின் எழுச்சிக்கும், தீயின் திறலிற்கும், இடியின் குரலிற்கும் போர்முகத்தில் உவமங்கூறுவர். "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக" என்ற குறள் தமிழன் உயிர்ப் பாகஇருந்தது. தமிழ்ப் பெண்களின் வீரம் இளைத்ததாய் இல்லை பெண்டிர், தங்கணவராகிய போர் வீரரையும், மக்களையும் 'வலந் தருக' எனவாழ்த்திவிடுத்தனர். முதிர்ந்த கிழவி போர் முரசு கேட்டுத்தன் மகனைப்போருக்கு அனுப்பினாள். "அன்று மாலை உன் மகன் புறமுதுகு காட்டி ஓடி, வேல் முதுகில்தைத்து மாண்டான்'' என்ற செய்திகேட்டாள் ஓர் வீரத்தாய், அது கேட்கப்பொறுது வாளைக்கையில் ஏந்தி "என் மகன் அப்படிப்பட்டவனாயின் இதோ! அவனுக்கு பால் கொடுத்த இந்த மார்பின் குருதியை இந்த வாள் குடிக்கட்டும்'' என்று வீரங்கூறிப் போர்க்களம் சென்று அவனைத் தேடி இறுதியில் தன் மகன் மார்பில் ஈட்டிதைத்து இறக்கக்கண்டு பேருவகை எய்தினாள் அவள். முதல் நாட் போரிலே தந்தை மாண்டான்; இரண்டாம் நாள் போரிலே உடன் பிறந்தான் துறக்கம் போயினன்; மூன்றாம் நாள் கணவன் போர்க்களப்பட்டான்; இதைக்கண்டு கலங்கினாள் வீரத்தாய். மறுநாள் போர் முரசு

கேட்டமாத்திரத்தில் தன் மகனை விளித்து இங்கேவா! மகனே! இவ்வேலைக்கொள்க! உன் உதிரத்தால் களம் நனையட்டும், போரில் புறங்கொடேல் "என்று கூறித் தலைவாரிப் பூச்சூட்டி வெண்துகில் உடுத்திக் களத்திற்கு விடுத்தாள் அத்தாய். விழித்த கண்வேல் கொண்டெறியினும் அம்பை ஏந்தார். யானை எறிந்து தவறியவேலை ஏற்றினர்; விழுப்புண்படாநாளை வழுக்கினுள் வைத்தான் மறவன் போர்களத்திலே போரிடுகின்றான் ஒரு வீரன். தன் கையில் இருந்தவோர் வேலைத்தன் மேல்வருகிறகளிற்றின் மேல் போக்கு கின்றான். பின்னும் வருகிறகளிற்றிற்கு வேலை நாடித் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றான்; தன் மார்பில் வாய்த்திருக்கும் வேலைக்கண்டு வேருவகை அடைந்து அதைப்பறித்து எடுத்து வருங்களிற்றின்மேல் பாய்ச்சி மகிழ்கின்றான் அவன்.

"கைவேல்களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியாநகும்." (குறள்)

அன்று வாழ்ந்த அரசர் குடிமக்களுக்காகவே வாழ்ந்தனர். மக்கள் துயருற்றால் தம்துயர்போல் கருதினர். "அரசன் எவ்வழி, அவ் வழிக்குடிகள்" என்பதற்குக் குடிகள் சான்றாயினர். கடையெழு வள்ளல்கள் வாழ்ந்தனர் அன்று. முல்லைக்குத்தேர் ஈந்தான்பாரி; காட்டில்கிடந்த மயிலுக்கு கம்பளம் ஈந்தான்பேகன்.

கடல்கடந்து கடாரம் சென்று கடும்போர் புரிந்து தமிழர் தம் வீரத்தைக் காட்டினர்; தம் ஆட்சியைப் பரப்பினர் இமயம்வரை படையெடுத்துப் போயினான் கரிகாலன்; மாறுபட்ட கனகவிசயரை வென்று, இமயத்தில் வில் பொறித்து மீண்டான் செங்குட்டுவன்; வட ஆரியப்படை கடந்தான் நெடுஞ்செழியன்; கடாரத்தை வெற்றி கொண்டான் இராசராசன்; கங்கையின் புனிதநீரைப் பொற்குடத் தில் நிரப்பிவந்து வீற்றிருந்தான் கங்கைகொண்ட சோழன்; நாட் டில் உள்ளும் புறமும் வாணிபம் தழைத்திருந்தது. அந்நாள் வரும் நாள் எந்நாளோ?

ச. கிருஷ்ணசாமி, V-A.

விடுதைகள்

1. காய்கச்சகப்புச்சக, பூமஞ்சக பிஞ்சக, இலைகோனக் கோணக்க இது என்ன? பாவற்கொடி.

2. தத்தகப் புத்தக நாலேகால், தானே நடந்தால் இரண்டே கால், முத்திப்போனால் மூனேகால், முதுகுடைந்தால் பத்தேகால் இது என்ன? குழந்தை, பையன்கள், கிழவன், இறந்தவர்கள்.

P. Adikesavalu, V-B.

"வேடிக்கை கணக்குகள்"

கிழமை கண்டுபிடிக்கும் விதம்:—

கீழே ஒவ்வொரு மாதத்திற்கும் ஒரு எண் தரப்பட்டுள்ளது.

ஜனவரி	—7	ஜூலை	—6
பிப்ரவரி	—3	ஆகஸ்டு	—5
மார்ச்	—3	செப்டம்பர்	—5
ஏப்ரல்	—6	அக்டோபர்	—7
மே	—1	நவம்பர்	—3
ஜூன்	—4	டிசம்பர்	—5

இந்த எண்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கவேண்டும். எந்த வருஷம் சொல்லுகிறார்களோ அதையும், அந்த வருஷத்தை நான்கால் வகுத்த எண்ணையும், மாதத்தின் எண்ணையும், சொல்லுகிற தேதியையும் கூட்டி 7ஆல் வகுக்கவேண்டும். மீதி வருவதை ஞாயிற்றுக்கிழமை முதல் ஆரம்பித்துக் கிழமையைச் சொல்லிவிடலாம்.

உதாரணம்:—1954ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 14ம் தேதி என்ன கிழமை என்றால்

வருஷம்	—1954	
4ல் வகுக்க	— 488	(மீதி வருவதைத் தள்ளிவிடு)
ஜூன் மாத எண்	— 4	
தேதி	— 14	

7 | 2460

351—3 மீதி

மீதி 3 வருவதால் செவ்வாய்க்கிழமை என்று சொல்லிவிடலாம்.

குறிப்பு:—லீப் வருஷமாக இருந்தால் மீதியை வெள்ளிக்கிழமையிலிருந்து ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

ம. சீனிவாசன்,

1. நான் கொஞ்சம் ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு தாசி வீட்டுக்குப் போகிறேன். நான் எவ்வளவு ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு போகிறேனோ அவ்வளவு ரூபாய் அந்த தாசி கொடுக்கிறாள். நான் அந்த ரூபாயை எடுத்துகொண்டு வரும்போது அந்த பங்களாவின் வேலையாள் ஒருவனுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு மீதி ரூபாயை எடுத்துகொண்டு இன்னொரு தாசி வீட்டுக்கு போகிறேன். அவளும் என்கையில் எவ்வளவு ரூபாய் இருக்கிறதோ அவ்வளவு ரூபாய் கொடுக்கிறாள். நான் அந்த பங்களாவின் வேலையாள் ஒருவனுக்கு 1 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு மீதி ரூபாயை எடுத்துகொண்டு மற்றொரு தாசி வீட்டுக்கு போகிறேன். அவளும் அதேபோல் கொடுக்கிறாள் நான் வேலையாள் ஒருவனுக்கு 1 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு கையில் தம்படியும் இல்லாமல் வீட்டுக்கு வரவேண்டும். எவ்வளவு கொண்டு சென்றேன்?

M. Viswanathan, *IV-A.*

"விடுகதைகள்"

1. மூணே காலாம் முருக்கு தொங்கலாம். அது என்ன?
2. காய்ந்து உலர்ந்தது கை தேர்ந்த கடை மருந்தென்ன?
3. அருத்து கொளுத்தி அடுக்க அடுக்க கட்டடம். அது என்ன?
4. தட்டி உருக்கிச் செய்ததை கொட்டி முழக்கிக்காட்டுகிறார் அது என்ன?
5. ஒற்றுமை கூட்டக்காரர் உலகிலே தோட்டிகள் என்பார். அது என்ன?
6. பதைக்கிறு! குதிக்கிறு! பக்குவமாகிறு! பந்திக்கு வருகிறு! அது என்ன?
7. கையிலே பிடிக்கும் இலை கௌரமாய் போடும் இலை. அது என்ன?
8. இறுக்கி பிடிச்சிருக்கி இடுப்பை சுத்திருக்கு. அது என்ன?
9. கை நீட்டி காட்டுவது அழுத்தி பிடித்து மாட்டுவது. அது என்ன?
10. எல்லாம் வழவழப்பு இலையும் பள பளப்பு, அது என்ன?

விடைகள்
1. ஜடை
2. சுக்கு
3. செங்கல்
4. தாலி
5. காகம்
6. சாதம்
7. வெற்றிலை
8. ஒட்டியாணம்
9. வளையல்
10. வாழை

M. Viswanathan, *IV-A.*

அக்காள் வீட்டில் விளக்கேற்றினல் தங்கை வீட்டினும் தெரியும் அது என்ன?

கட்டையடுப்பு.

P. Adikesavalu, V-B,

விகடத் துணுக்குகள்

1. மூன்று முட்டாள்கள் நிலா வெளிச்சத்தில் குளக்கரையில் நின்று கொண்டு மீன்கள் துள்ளி விளையாடுவதை ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முதல்வன் :—மற்றவரிடத்தில், அடே எவ்வளவு அழகாக துள்ளி விளையாடுகிறது. தண்ணீர் தீப்பிடித்து விட்டால் என்னடா செய்யும் மீன்கள் ?

இரண்டாமவன் :—பறந்துவிடும்

மூன்றாமவன் :—அடே பறப்பதற்கு அது என்ன மாடாடா.

2. இரண்டு குடிகாரர்கள் பேசிக்கொண்டு போகிறார்கள் வழியில் ஒரு பங்களாவை பார்க்கிறார்கள்.

முதல் குடிக்காரன் :—அடே இந்தா பாரு நான் இந்த பங்களாவை வாங்கப்போகிறேன்.

இரண்டாமவன் :—வாங்கப் போகிறாயா ? நான் அதை விலைக்கு விற்றுவிடுவேன் என்று நினைத்தாயா !

3. D. O. மறு நாளைக்கு வருவதற்காக ஆசிரியர் பையன்களுக்கு வரிசைக்கிரமா கேள்விகளை சொல்லிக்கொடுக்கிறார் முதல் பையனைப்பார்த்து அடே நான் உன்னை பூமி என்ன வடிவம் என்று கேட்டேன். நீ உருண்டை என்று சொல்ல வேண்டும் இரண்டாவது பையனிடத்தில் உன்னை யார் படைத்தார் என்று கேட்பேன். அதற்கு நீ கடவுள் என்று சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லி கொடுத்தார்.

மறுநாள் D. O. வந்தார் முதல் பையனை பூமி என்ன வடிவம் என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் உருண்டை வடிவம் பதில் அளித்தான். இரண்டாமவன் அந்த சமயத்தில் வெளியில் சென்றிருந்தான். உடனே மூன்றாமவனை உன்னை யார் படைத்தார் என்று கேட்டார். அவன் உடனே கடவுளால் படைக்கப்பட்ட பையன் வெளியில் சென்றிருக்கிறான் என்று சடாரென்று பதில் அளித்தான்.

P. Adikesavalu, V-B.

விசயன்.

செங்கலம் பட்டி ஜமீனில் ஒரு நாள் காலை ஒரே பரபரப்பு. எங்கும் ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். எதைப்பற்றியோ ! பெண்களுக்கு வேலையே ஓடவில்லை. அவர்களும் கூடிக்கொண்டு குசுகுசு என பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். அப்படி அவர்கள் பேசக் காரணம் யாதெனில் ஊருக்கு வெளியே உள்ள ஓர் தென்னந்தோப்பில் ஓர் பாழடைந்த கிணறு ஒன்று உண்டு. அக் கிணற்றில் அவ்வூர் ஜமீன்தாரின் இரண்டு வயதுக் குழந்தை இறந்து கிடந்தது.

இதை யார் செய்தனரோ? என்று மக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட அதே ஜமீனில் தம்பி என்ற பெயரை உடைய கொடியவன், கொள்ளைக்காரன் இருந்தான். அவன் ஓர் பணப்பேய். பணத்திற்காக பாலகனையே பலிவாங்கப் பதறுதவன் ஆம், பணத்திற்காக எதையும் செய்யத் தயங்கமாட்டான் ! செங்கலம்பட்டி ஜமீன்தாருக்கும், சேதூர் ஜமீன்தாருக்கும் ஓர் சிறு தகராறு அதன் காரணமாக ஒருவருக்கொருவர் ஓயாமல் இன்னல் இழைத்து வந்தனர். இது பணக்காரர்களின் பரம்பரை, பரம்பரையாகப் பரவிவரும், பயங்கரப் பண்பாடு ஆகும். இவ்வாறாக சேத்தூர் ஜமீன்தாரின் பணத்திற்கு ஆசைப்பட்ட தம்பி செங்கலம்பட்டி ஜமீன்தாரின் குழந்தையை, ஆம் மழலை மொழியால் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் மகன் மக்களில் மாணிக்கம்போல் திகழ்ந்து மன்னனுவான் என மனக்கோட்டை கட்டிய அவர்களின் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டான். இதைப்போன்று எத்தனையோ தம்பி என்பவனுல் செய்யப்பட்டது. எல்லாம் பண ஆசையே. தான் ஓர் பணக்காரன் ஆகவேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்ட அவன் இன்னும் பல பகுத்தறிவிற்கே அப்பாற்பட்ட, ஆம் நாகரீகத்தையே குழிதோண்டி புதைக்கும்படியான பல ஈனச் செயல்களைச் செய்தான். இரக்கமின்றி தம்பி, ஆம் உழைத்து உண்ணவேண்டுமே என்ற ஊக்கமிலா உலுத்தன், உழைக்காமலேயே உயர்வை அடைய எண்ணினுன். அதற்காக கையாண்ட முறையைப் பார்த்தால் பதறுவோம். பரிகசிப்போம். பல்லைக் கடிப்போம். பக்தர்கள் பார்ந்தாமா என்று கூறிக் காதையும் பொத்திக்கொள்வார்கள். தம்பி தன் பெயரை ராமசாமி தேவர் என மாற்றிக்கொண்டு சென்னைக்கு வந்தான். சென்னைக்கு வந்த அவன் எந்த வேலைக்கும் போகவில்லை. சாராயம் விற்க ஆரம்பித்தான். இதில் நல்ல லாபம் கிடைத்தது. இப்படியே மூன்று ஆண்டுகள் ஓ7 மறைந்தன.

இப்போது ராமசாமித்தேவர் ஓர் பெரும் பணக்காரன். ஆம் சாராயம் கள்ளத்தனமாக விற்றுவந்த அவனிடம் பெரும் புள்ளிகளும் சிக்க ஆரம்பித்தனர். இதுதான் சமயமென்று எண்ணிய ராமசாமி தேவர் விரித்த வலையில் பிறந்த நாட்டில் பிழைக்க வழியின்றி அண்டை, அயல் ஊர்களுக்கு வந்த இளம் பெண்கள் வழுக்கி வழுக்கி விழுந்தனர். காரணம் வாழ வக்கில்லை, வகையில்லை, வழியில்லை.— ஆகவே வஞ்சகனின் வார்த்தையை நம்பினர்.

அக் கயவன் கன்னித் தமிழ் நாட்டிலே, ஆம் கண்ணகி பிறந்த நாட்டிலே, கஞ்சிக்காக கதி கலங்கும் கன்னிகளைக் காசுக்காக பல கனவான்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தான். என் கற்பையும் களையச்செய்தான். கல்நெஞ்சன். சோற்றுக்கு எப்படி ருசியைத் தருகிறதோ உப்பு, அதேபோல இவனிடம் மது குடிக்க வரும் குடியருக்கு மேற்சொன்னவை குதூகலத்தை அளித்தது. அதனால் அவர்கள் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தனர், பணத்தை ராமலிங்கத் தேவருக்கு.

இதனால் மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் இவ்வளவு பணம் சேர்ந்தது எனின் ஆச்சரியம் இல்லை அல்லவா ?

பணம் பெருகினவுடன் படாடோபமும், பதவியும் பெருகின அவனுக்குத்தான் செய்த ஈனச்செயல்களை மறைக்க முயன்றான். அந்த எத்தன் பீதிகொண்டான். தான் எத்தனையோ நாட்களாகச் செய்த கொடியசெயலைப் போக்கப் பகவானைப் பாலால் கழுவினான், பூசித்தான். இந் நிலையில் அவன் ஓர் பஸ் கம்பெனியை ஏற்படுத்தினான். அதிலேயும் அதிக லாபம். இவ்வாறு இருக்கையில் சென்னையில் தேர்தல் வந்தது. அதில் ராமசாமித் தேவரும் நின்றார். இவருடைய கம்பெனியிலுள்ள தொழிலாளர்களின் தலைவன் விசயன் என்பவர் அவனை எதிர்த்து நின்றார். விசயன் தொழிலாளர்களின் நன் மதிப்பைப் பெற்றவன். நற்குணம் உடையவன், நயவஞ்சகர்களை அழிக்கவேண்டும் என்ற மனப்பான்மை உள்ளவன். தன்னை விசயன் எதிர்த்து நிற்கிறான் என்று அறிந்த தேவர் மனம் புழுங்கினார். அவரின் மனக்கோட்டை மடிந்துபோனது. எப்படியாவது விசயனை ஒழிக்கவேண்டும் என எண்ணினார். இது ஒன்றும் அவனது வாழ்க்கையில் ஆச்சரியமானதல்லவே அதுதான் அவருக்குப் பழக்கமானதாயிற்றே. ஆதலால் அவர் தயங்கவில்லை. விசயனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி நடந்தது. குறித்த இடத்தில், குறித்த நாளில் விசயனைக் கொல்ல ஏற்பாடாயிற்று.

அன்றொருநாள் விசயன் தன் அறையில் அமர்ந்துகொண்டு ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அச்

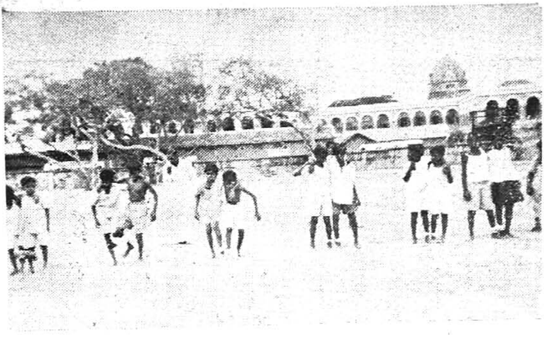

THE START AND THE BACKGROUND

WINNING, WINNING, WON.

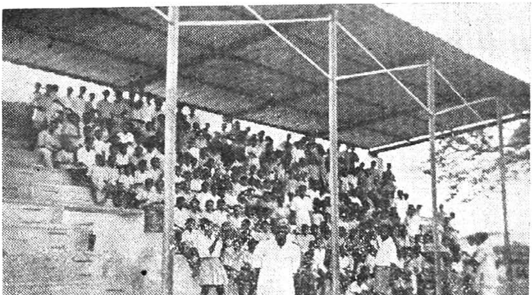

THOSE WHO ENJOY THE FUN MOST

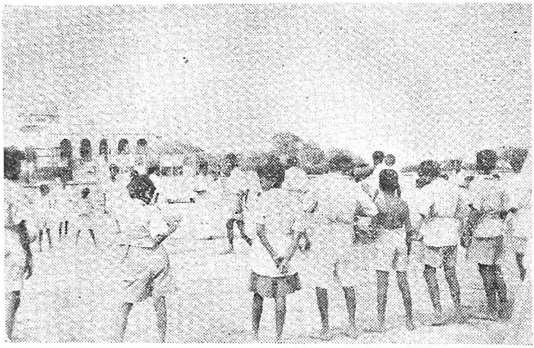

WHAT IS TUP-TIP RACE, GUESS

THE SPORT DAY'S END

சமயம் அவன் வீட்டினுள் தப, தபவென்று ஆட்கள் புகுந்தனர். இரண்டு ஆட்கள் கையில் தடியும், கத்தியும் வைத்திருந்தனர். சத்தத்தைக் கேட்ட விசயன் புஸ்தகத்தை வைத்துவிட்டு சட்டென்று எழுந்து நின்றான். அச் சமயம் அவனிருக்கும் அறையில் இரண்டு முரட்டு ஆசாமிகள் புகுந்தனர். அவர்களில் ஒருவனை விசயன் கட்டிப்பிடித்தான். அச் சமயம் மற்றவன் விசயனைத் தன் தடியால் தாக்கினான். விசயன் தொப்பெனக் கீழே சாய்ந்தான். உடனே ஒருவன் தன்னிடமிருந்து கத்தியை எடுத்து விசயனின் முதுகில் குத்திவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே நோக்கிச் சென்றான். அச் சமயம் ஓர் போலீஸ் வண்டி அங்கு வந்தது. அதிலிருந்து போலீஸ்காரர்கள் கீழே குதித்தனர். இதைக் கண்ட அவ் விருவரும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அவர்களைப் போலீஸ்காரர்கள் துரத்திச் சென்றுப் பிடித்தார்கள். விசயன் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டான். பல நாட்களுக்குப் பிறகு விசயனின் உடம்பு நன்றானது.

இருவரும் ஆம் விசயனைத் தாக்கிய இருவர்களையும் பிடித்துச் சென்ற போலீஸார் அவர்களை மிரட்ட அவர்கள் ராமசாமி தேவர் தான் விசயனைக் கொல்லத் தூண்டியதாகக் கூறினர். ஆதலால் ராமசாமி தேவரும் கைதியானார்.

நியாய சபையில் சாட்சியாக ராமசாமித்தேவரின் மகள் சந்திரா விசாரிக்கப்பட்டாள். அவள் கூறியதாவது :—

"எங்கள் வீட்டிற்கு இரண்டு முரட்டு ஆசாமிகள் பத்து நாட்களுக்கு முன்பு வந்தனர். அவர்கள் கிருதா மீசையுடன் ரவுடிகளைப்போன்று இருந்ததால் எனக்குச் சந்தேகம் தோன்றியது. ஆதலால் அவர்கள் என் தந்தையின் அருகில் சென்று என்ன செய்கின்றனர் எனப் பார்க்க சென்றபொழுது என் தந்தையின் அறை மூடப்பட்டிருந்தது. இது எனக்கு மிகுந்த திகிலை உண்டாக்கினது. இருந்தாலும் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சத்தம் செய்யாமல் அவ்வறையின் கதவின்மேல் காதைப் பொருத்தி உள்ளே என்ன நடக்கிறது என உன்னிப்பாகக் கேட்டேன். அப்பொழுது என் தந்தையின் குரல் கேட்டது.

"ஆமாம்...தெரியுதா எப்படியாயிருந்தாலும், இந்த வாரத்திற்குள் ஒழிச்சுப்புடனும், பணத்தைப்பத்திக் கவலைப்படாதீங்க அவனுக்கு எவ்வளவு திமிரிருக்கும் பார்த்தீங்களா. உம்...என்னையே எதிர்த்தில்லே தேர்தலில் நிக்க வந்துட்டான். சரி, சரி இதைப் பத்தி யாருகாதிலேயும் போட்டுக்காதீங்க.....தெரியுதா ? என்று என் தந்தை கூறினார். சரிங்க நாளைக்கே முடிச்சுப்புடறோம்

என்று அம் முரட்டு மனிதர்கள் கூறியது என் காதில் விழுந்தது. உடனே அவர்கள் வரும் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்டதும் நான் அங்கிருந்துப் போய்விட்டேன். என் தந்தைக்கும் விசயனுக்கும் கம்பெனி விஷயத்தில் ஏற்கனவே பகைத்த தகாராறு இருந்து வந்தது. அச் சமயம் இந்தத் தேர்தலும் வரவே என் தந்தையை எதிர்த்து விசயனும் நின்றார். அவருக்கு பொதுமக்களிடம் பெருத்த ஆதரவு இருந்த காரணத்தினாலும், கம்பெனி விதத்தாலும் அவர் மீது கோபம் இருந்த காரணத்தாலும், அம் முரட்டு மனிதர்களிடம் விசயனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தார் என்று என் தந்தையின் பேச்சால் எனக்கு நன்றாக விளங்கியது. ஆதலால் இவர்கள் பேசியதை வைத்து, மறுநாள் அவர்கள் விசயன் வீட்டிற்குப்போக சமயத்தில் போலீஸ்ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று விஷயத்தைச் சொன்னேன். அதற்குமேல் உங்களுக்குத் தெரியும் என்று கூறி அவளுடைய சாக்ஷியை முடித்துக் கொண்டாள். இன்னும் பல சாக்ஷிகள் விசாரிக்கப்பட்டபொழுது நீதிபதி தீர்ப்பு கூறினதாவது "ராமலிங்கத்தேவரே தான் விசயனைக்கொல்ல சூழ்ச்சி செய்தேன் என்று ஒப்புக்கொண்டார். பல சாக்ஷிகளின் வாயிலாக ராமலிங்கத்தேவர் விசயன் மேலிருந்த கோபத்தாலும், அவன் தேர்தலில் தன்னை எதிர்த்து நின்ற காரணத்தாலும் அவனைக் கொல்லத் திட்டம் வகுத்தார் என்பது உண்மையாயிற்று. இதை ஜூரிகளும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். ஆதலால் குற்றவாளிகளாகிய ராமலிங்கத்தேவரும், ஆயுள் தண்டனையும், பலகொலைகளுக்கு உடந்தையாயிருந்து போலீஸாரிடம் அகப்படாமல் தலைமறைவாயிருந்த இன்னையன், கொள்ளிவீரன் முதலியவர் விசயனைத் தாக்கிய காரணத்தால் ஐந்து வருடம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கிறேன் என்றார். பல மாதங்களுக்குப் பிறகு விசயனுக்கும் ராமலிங்கத்தேவரின் மகளுக்கும் திருமணம் நடந்ததாக மக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

ர. மெய்யப்பன்,
நான்காம் அமைப்பு.

இரட்டை அதிர்ஷ்டம்

மறுநாள் காலை காந்தாவைப் பிடித்துத் தருபவர்குத் தகுந்த வெகுமதி அளிக்கப்படும் என்று எல்லா தினசரிப் பத்திரிகைகளி லும் விளம்பரமாயிற்று.

★ ★ ★

மாலை மணி 4 இருக்கும். சூரியன் மேற்கு திசையிலே மங்கி செந்நிரவானம் காட்சியளித்தது. அந்த சமயத்தில் மிட்டாய்! மிட்டாய்!! என்று கத்திக்கொண்டே ஒரு மிட்டாய்க்காரன் அத் தெருவழியே வந்துகொண்டிருந்தான்.

சுந்தரலிங்க ஜமீன்தார் என்றால் அந்த ஊரில் தெரியாதவர் ஒருவருமே இருக்கமாட்டார்கள். அவருக்கு ஒரு அருமையான மகள் இருந்தாள். அவள் பெயர் காந்தா. காந்தாவை அவள் பெற்றோர்கள் தங்கள் கண் இமைகள்போல பாவித்து வந்தார்கள். அவ்வளவு அன்பு.

பால்மணம் மாறுப்பருவத்தில் இருந்த காந்தா அன்று தன் மாளிகையில் வராந்தாவில் நின்றுகொண்டு ஏதோ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அந்த வழியே மிட்டாய்க்காரன் மறுபடியும் மிட்டாய்! மிட்டாய்!! குழந்தைகளா ஓடி வாங்கோ என்று கத்திக்கொண்டே வந்து காந்தா நின்றுக் கொண்டிருந்த வாசலுக்கு நேராக நின்றான். மிட்டாய்க்காரனைச் சுற்றியும் குழந்தைகள் சூழ்ந்திருந்தனர். காந்தாவும் மெல்ல படி இறங்கி அம்மிட்டாய்காரனிடம் சென்று நின்றாள். அவள் கழுத்தில் அழகிய நெக்லெஸ் ஒன்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது.

மிட்டாய்க்காரன் சில நேரத்தில் அந்த இடத்தை விட்டு நகன் றான். குழந்தைகளும் அவனோடு கூடவே சென்றனர். காந்தாவும் குழந்தைகளுடன் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டே அம்மிட்டாய்க் காரனுடன் சென்றுவிட்டாள். அப்பொழுது ஜமீன்தார் வீட்டில் இல்லை. எனவே காந்தா சென்றதை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

வெளியே சென்ற ஜமீன்தார் திரும்பி வீட்டிற்கு வந்ததும் முதலில் தன் மனைவியிடம் காந்தா எங்கே என்று கேட்டார். அவர் மனைவி காந்தாவை தேடிப்பார்த்துவிட்டு காந்தா காணோம் என்று தன் கணவரிடம் சொன்னாள். பிறகு இருவரும் தேடிப் பார்த்து விட்டு காந்தா காணாததை குறித்து மிகவும் மனமுடைந்து அழுது கொண்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரம்வரை மௌனமாக இருந்த ஜமீன்தார் எழுந்து டெலிபோன் எடுத்து'போலீஸுக்கு போன் பண்ணினார்.

பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள், இரவு பத்துமணி இருக்கும். சின்னமலைக் காட்டில் எங்கும் அமைதி நிலவிக் கிடந்தது. ஓரே இருள். அந்த இருளிலே சுமார் பன்னிரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன் தன்னந்தனியாக அக் காட்டுப் பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது திடீரென்று எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு தீப்பந்தம் எரிவதைக்கண்டான். அதை யடுத்து ஆ!...ஐயோ...என்று யாரோ சப்த மிட்டுக் கதறுவது சிறுவன் காதில் நன்முக விழுந்தது. சிறுவனுக்கு மனதிற்குள்ளே பயம் இருந்தாலும் அவன் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு அந்த தீப்பந்தம் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி நடந்தான். அங்கே—ஒரு பெண்ணை மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அப் பெண்ணின் உடலெல்லாம் சவுக்கடி கோடு கோடாக இருந்தது. அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கேடி கையில் சாட்டையுடன் நின்றுகொண்டு இருந்தான். அக்கோரக் காட்சியைக் கண்டதும் அச் சிறுவனுக்கு உடலெல்லாம் வியர்த்தது. அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. உடனே அவன் ஏதோ புரிந்து கொண்டவனுய் அங்கிருந்து விரைந்து வந்த வழியே திரும்பி தலை தெரிக்க ஓடினுன்! ஓடினுன்!! அவன் எங்கே ஓடுகிறுன் என்பது தெரியவில்லை. கடைசியாகக் காட்டிற்கு அடுத்த ஒரு கிராமத்தில் உள்ள போலீஸ்டேஷனை அடைந்து நின்றுன். அங்கே வெளியே ஒரு கான்ஸ்டேபிள் கையில் துப்பாக்கியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். சிறுவன் அவனிடம் சென்று விஷயத்தைச்சொன்னுன். உடனே போலீஸ்காரன் சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றுன். சில நிமிஷங்களுக்குள் நான்கைந்து கான்ஸ்டேபிள்களும், சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் அச் சிறுவனும் வெளியே வந்தார்கள். அவர்கள் வெளியே தயாராக நின்ற காரில் ஏறினர். கார் புறப்பட்டது. மறு நிமிஷம் கார் சின்னமலைக் காட்டை அடைந்து நின்றது. கான்ஸ்டேபிள்கள் துப்பாக்கியுடன் இறங்கி நின்றுர்கள். அப்பொழுது—பளார்......பளார் என்று சவுக்கடிச் சப்தம் கேட்டது. அவர்கள் திருடனின் இருப்பிடத்தை அடையவில்லை. ஆனுல் அங்கிருந்துவரும் பேச்சுக் குரலை மட்டும் கேட்டுகொண்டே நடந்தார்கள்.

"ஏய் மரியாதையா அந்த மலையின் இருப்பிடத்தைச் சொல்"
"முடியாது"

"முடியவே முடியாதா"

"ஊஹூம் முடியாது" பளார்...கேடியின் கையிலிருந்த சவுக்கு அப் பெண்ணின் உடலைப் பதம் பார்த்தது. மறு கணம் "டுமீல்"...கான்ஸ்டேபிள் கையிலிருந்த துப்பாக்கிக் குண்டு கேடியின் நெஞ்சில் பாய்ந்தது. ஆ! என்று அலறியவாறே கேடி தரையில் விழுந்தான். உடனே கான்ஸ்டேபிள்கள் மரத்தில் கட்டப்பட்டி

ருந்த அப் பெண்ணை விடுவித்தனர் கேடி ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான். சப்இன்ஸ்பெக்டர் அவன் மூக்கில் விரலை வைத்து உயிர் இருக்கிறதா என்று பார்த்தார். இல்லை. அவன் பிணமாகத்தான் கிடந்தான். பின்னர் கான்ஸ்டேபிள்களும், சிறுவனும் காரில் ஏறிக் கொண்டனர். அந்த கேடியைத் தூக்கிக் காரில் போட்டுக்கொண்டனர். சப்இன்ஸ்பெக்டர் காந்தாவைக் காரில் ஏறச்சொல்லி விட்டுத் தானும் ஏறினார். கார் புறப்பட்டது. மறுகணம் கர்...கர்... என்று கார் போலீஸ்டேஷன் அடைந்து நின்றது. அதிலிருந்து எல்லோரும் இறங்கி உள்ளே சென்றார்கள். பிறகு சப்இன்ஸ்பெக்டர் அப்பெண்ணையும், சிறுவனையும் அழைத்துச் சென்று ஒரு தனி அறையில் உட்காரவைத்து அவர்களை விசாரிக்கலாயினர் :—

முதலில் காந்தாவை அழைத்து பாப்பா உன் பெயர் என்ன என்று கேட்டார். காந்தா. என்ன காந்தாவா? முதல் கேள்வியிலேயே அவருக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. உன் தகப்பனார் பெயர்?

சுந்தரலிங்க ஜமீன்தார்; இன்ஸ்பெக்டருக்கு விஷயம் விளங்கி விட்டது.

நீ ஏன் அக் காட்டிற்குச் சென்றாய்?

அது பெரிய கதை சொல்லட்டுமா? என்று கேட்டுக்கொண்டே காந்தா ஆரம்பித்தாள் :—

நான் சிறுமியாக இருக்கும்பொழுது ஒருநாள் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அத் திருடன் எனக்கு மிட்டாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லி என்னை அக் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். நான் அவனிடத்திலேயே வளர்ந்து வந்தேன். அவன் என்னைப்போலவே குழந்தைகளை யெல்லாம் ஏமாற்றி அக் காட்டிற்குத்தான் கொண்டுவருவான். அவர்களிடமுள்ள நகைகளை எல்லாம் கழற்றிக்கொண்டு அவர்களை அங்கேயே கொன்றுபுதைத்து விடுவான். ஆனால் என்னை மட்டும் அவ்வாறு செய்யவில்லை. அவனோடு கூடவே என்னை வளர்த்து வந்தான். ஒருநாள் அவன் என்னைத் தனியாக அழைத்து பாப்பா, உன் நெக்லஸ் எனக்கு கழற்றிக்கொடுத்தால் உன் உனக்கு ஒரு உண்மையைச் சொல்கிறேன் என்றான். நான் "சரி சொல்லு அப்பா" என்றேன். அவன், "பாப்பா நான் உன் தகப்பன் அல்ல. வேறொருவர். அவர் பெயர் சுந்தரலிங்க ஜமீன்தார். அவர் பெரிய பணக்காரர். ஒரு நாள் நான் உன்னை மிட்டாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லி இங்கு அழைத்து வந்தேன்" என்று மறுவார்த்தை சொல்ல வாயெடுப்பதற்குள் நான் அப்பாவிடம் செல்லவேண்டுமென்று பிடிவாதமாக இருந்தேன். உடனே எனது நெக்லஸையும் அவனுக்குத் தெரியா

மல் புதைத்து வைத்து விட்டேன். ஆனால் அவன் என் கழுத்தைப் ஸ்பார்த்து, நெக்லஸ் இல்லாததால் எங்கே நெக்ல என்று கேட்டான். நான் சொல்ல மறுத்தேன். அதன் பின்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே என்றாள். பிறகு சப்இன்ஸ்பெக்டர் அச் சிறுவனை அழைத்து உன் பெயர் என்ன? என்று கேட்டார். என் பெயர் ராமு என்றான் சிறுவன். சரி, நீ ஏன் இருட்டிலே அந்த இடத்திற்குப் போனாய்? என்று கேட்டார். "நான் இரவு படம் பார்த்துவிட்டு வருகையில் தான் ஸார் இந்த கோரக் காட்சியைக் கண்டு உங்களிடம் சொல்லவந்தேன்" என்றான் பிறகு மணி ஐந்து அடித்தது. சப்இன்ஸ்பெக்டர் ராமுவிடம் 50-ரூபாய் கொடுத்தார். ராமு ஒன்றும் தெரியாமல் "இது ஏன் ஸார்" என்றான் இல்லை, தம்பி நீ இதை வைத்துக்கொள். அந்தத் திருட்டுப் பையன் பெரிய கேடி. உலகத்தையே ஏமாற்றி வந்தவன் அவனை நீ ஒருவனே எங்களுக்கு நேரில் காண்பித்ததால் உனக்கு வெகுமதியாகக் கொடுக்கிறேன். நீ பத்திரமாக வீடுபோய்ச் சேர்" என்றார்.

பிறகு சப்இன்ஸ்பெக்டர் காந்தாவைக் காரில் ஏற்றுக்கொண்டு ஜமீன்தார் வீட்டை நோக்கிக் காரை ஓட்டினார். சிறிது நேரத்திற்குள் கார் ஜமீன்தார் வீட்டை அடைந்தது. காந்தா காரிலிருந்து இறங்கி உள்ளே இருந்த அவள் தகப்பனாரை "அப்பா" என்று சேர்த்துக்கட்டிக்கொண்டாள், உள்ளே இருந்த அவள் தாயார் தன் மகளைக் கண்டதும் "காந்தா" என்று கத்திக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

தம் மகள் திரும்பிக் கிடைத்தற்குக் காரணமானச் சிறுவனைத் தானே வளர்த்தும், தம் பெண்ணையும் அச் சிறுவனுக்கு மனைவியாக முடிப்பதற்குத் தீர்மானித்தார்.

ம. சீனிவாசன்,
நான்காம் அமைப்பு

விடுகதைகள்

1. வட்டமான குளத்திலே மயில் வந்து ஆடுதே அடிடா பிடிடா அம்பாலே குத்துடா நச்சு நச்சு தின்னுடா. அது என்ன? விடை = (தோசை)
2. போலிசுக்கு சிகப்பு தொப்பி ஆனல் இவனுக்கு கருப்பு தொப்பி. இவன் யார்? விடை = (தீக்குச்சி)
3. போவான் வருவான் திம்மப்பன். ஒத்தைக்காலில் நிற்பான் திம்மப்பன். இவன் யார்? விடை = (குடை)

C. V. ஜெயராமன், I—A.

நமது பள்ளி வாழி

தேனினு மினிய தமிழினை வளர்த்த
முத்துடைத் தென்று முன்னோர் கூறிய
தென்றல் வீசும் சிறப்புடன் வாய்ந்த
நாலடி புகழும் நன்மதிப் படைந்த
இனிமை தரும் தமிழர் நாட்டில்
வங்காளக் கடல் கரையினில் திகழ்ந்த
வள்ளுவர், பாரதி, வ. உ. சி. வாழ்ந்த
சென்னையம் பதியில் செழிப்புடன் திகழும்
திருவல்லிக் கேணியின் நடுவில் திகழும்
கல்வியை வளர்க்கும் கருத்துடன் நிறுவிய
தேசிய உயர்தர ஆண்கள் பள்ளியும்
அதன்கண் பயலுறும் மாணவர் பலரும்
புகழ்மிகப் பெற்று பெருமையுடன்
உலகில் என்றும் வாழி! வாழியவே!

ஆக்கியோன்
ஆ. சோமசுந்தரம்,
ஆறுமமைப்பு

விடுகதைகள்

1. வட்ட வட்ட குருவி, வாயில்லாத குருவி, தேசம் எங்கும் சுற்றும், தேவேந்திர குருவி. அது என்ன ?

விடை = (ரூபாய் நாணயம்)

2. வட்ட வட்ட சுக்கனார், வாயில்லாத சுக்கனார், எலும்பில்லாத சுக்கனார், என்னை வந்து எழுப்பினார். அது என்ன ?

விடை = (மூட்டைப்பூச்சி)

C. V. ஜெயராமன், I-A.

॥ सर जगदीशचंद्र बोस ॥

हिन्दुस्तान के वनस्पतिशास्त्र विज्ञानियो में सर जगदीशचंद्र बोस एक प्रसिद्ध पुरुष हैं ! बोस ३० नोवेंबर सन् १८५८ में जन्म लिए ! बोस का बालकपन बंगाल के फरीदपुर में गुजर गया ! सोलहवी उम्र में जगदीशचंद्र बोस ने झेव्हियर स्कूल से प्रवेश परीक्षा पास की ! बाद आपने वहीं नामक कालेज में अपनी विद्या शुरू किया ! वहाँ पढते वक्त पदार्थ विज्ञान शास्त्र में उनका मोह पडा ! बि. ए. पास होने के बाद, वे उच्च शिक्षण के लिए विलायत भेजे गयें !

विलायत में आपने पहले डक्टरी शिक्षा पाने सोचा ! मगर वे केंब्रिज के ख्रायेस्ट कालेज में मिले ! वहाँ वे पदार्थ विज्ञान, रसायन और वनस्पतिशास्त्र के बारे में पढे ! वहीं आपने कुछ संशोधन भी किए ! शिक्षण पूरी होने के बाद वे हिन्दुस्तान लौट आये !

कलकत्ता के प्रेसिडेन्सि कालेज में वे पदार्थशास्त्रके अध्यापक बने ! उस वक्त हिन्दु अध्यापको को यूरोपियन अध्यापकों के वेतन में एक तिहाई मिलता था ! इस विषय में जगदीशचंद्र बोस को गुस्सा आया ! इसलिए वे कुछ साल तक वेतन बिना लेते काम किये ! बाद उसके हेड प्रोफसर ने उसके बुद्धिबल तथा ज्ञान देखकर उसकी पूरी वेतन मिलने की तैयार की !

बहुत सँशोधन के बाद वे " हर एक अचेतन वस्तुवों भी मानव के जैसे क्रिया करती हैं" ! ये विषय सब विज्ञानियो को दिखाई ! उस वक्त वनस्पविशास्त्र के प्रवीण प्रोफसर फैन्स ने उसके सँशोधन की बडी तारीफ की ! वैरलेस टेलिग्राप का मार्ग पहले पहल सर जगदीशचंद्र बोस ने ही दुनियाँ को दिखाई !

ऐसे प्रसिद्ध विज्ञान प्रवीण सर जगदीशचंद्र बोस सन् १९३८ में स्वर्ग सिधारे.

एम. श्रीनिवास राव
VI Form.

युद्ध और उनके कारण

बहुत प्राचीन काल से मानव समाज में युद्ध बारबर होते आये हैं। इसका मतलब यह नहीं है कि युद्ध सभ्यता के लिये अनिवार्य है। ध्यान से देखा जाय तो पता लगेगा कि युद्ध मानवी प्रकृति का स्वाभाविक गुण नहीं है। उसे एक महादोष ही कहना होगा। सभ्यता के लिये वह बडा घातक है। प्राचीनकाल में युद्ध बल प्रदर्शन के लिये ही बहुधा हुआ करते थे। पर राज्य-संस्था के विकास के साथ युद्ध के उद्देश्यों में भी परिवर्तन होते रहे। राज्यों पर आक्रमण करने लगे। इसी लालसा ने साम-राज्यवाद को जन्म दिया। आजकल के जमाने में संसारके राष्ट्रों के शासन का आधार आर्थिक है, राजनैतिक नहीं है। इसलिये आजकल युद्ध के प्राधान कारण भी आर्थिक ही हैं।

के. सतान
VI Form,

घमंड का फल

एक गाँव में एक ग्वाला रहता था। वह अदमी झोंपडी के आगे दरवाजे पर बैठकर एक किताब पढता था। उस राह से एक पंडित गया। उसने उस ग्वाले को देखकर, अरे ग्वाला तुम पढना भी जानते हो और उसने घमंड से कहा कि तुमको सारी लिखें देख पडती है?

यह सुनकर ग्वाला उनको देखकर, महाशय, मुझे सारी लिखें मालूम है पर यह लिख मुझे नहीं मालूम है। यह कहकर उस ग्वाले ने अपनी छडी से जमीन पर मन के जैसे लिखा और पंडित से पूछा कि, "यह क्या लिख है"?

पंडित ने अपनी पठित सारी भाषाओं में पढा, मगर अर्थ नहीं हुआ। वह सोचता ही रहा। ग्वालेने उसे देखकर हंसा और उससे पूछा कि, "क्या सोचते रहे हो? महाशय"। मैंने इसे हाथ से लिखा हूँ इसलिये यह हाथी लिख है। छडी से लिखे तो वह छडी लिख है। यह सुनकर वह महाशय शरमा गया।

र. विजयरंन
VI Form.

कुछ हिन्दुस्तानी कहावतें और उनका तमिलअर्थ

(1) चूलहा फूंकना और दाढी रखना।
கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை.

(2) चमगीदडों के घर मेहमान आये, हम भी लटकें तुम भी लटको।
பேய்க்கு வாழ்க்கைப் பட்டால் புளிய மரத்தில் ஏறித்தான் ஆகவேண்டும்.

(3) घर का भेदी लंका ढावे।
ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கும்மாளம்.

(4) गोद में बैठकर आँख में उँगली।
உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைத்தல்.

(5) गीदड की शामत आये तो गाँव की तरफ भागे।
கேடு வரும் பின்னே மதிகெட்டு வரும் முன்னே.

(6) गाय मारकर जूता दान।
பசுவைக் கொன்று செருப்பு தானம்.

(7) गधा गिरें पहाड से, और मुर्गी के टूटे कान।
பனை மரத்தில் தேள் கொட்ட, தென்னை மரத்தில் நெறி ஏறிற்றாம்.

(8) कुत्ते को घी हजम होता।
அற்பனுக்குப் பவிஷு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடை பிடிப்பான்.

(9) एक तन्दुरुस्ती हजार नियामत।
நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்.

(10) ऊँट के मुँह में जीरा।
மலை விழுங்கிய மகாதேவனுக்கு கதவு ஓர் அப்பளாம்.

(11) आँसू एक नहीं कलेजा टूक टूक।
நீலிக்கு கண்ணீர் இமையிலே.

(12) अरहर की तही गुजराती ताला।
தட்டப்பக் கட்டைக்கு பட்டுக் குஞ்சலம்!

टी. आर. शंकरन

VI Form.

ईश्वर

इस दुनियां में सब लोग ईश्वर की मर्यादा करते हैं, और कुच्छ लोग नहीं इश्वर का प्राणाम् करते हैं। कुच्छ लोग कहते हैं कि "इस दुनियां में ईश्वर ही नहीं है"। वे बेवकूफ हैं। ईश्वर छोटी और बडी चीजों पर हैं। इसका मैं एक कारण बताता हूँ। हमने प्रहलाद की कथा सुनी हैं। उस में नरसिंह अवतार ईश्वर कहाँ से आता है। एक कंभ से आता है। बेवकूफ कहते हैं कि यह एक झूठी कथा है। मैं बोलता हूँ कि यठ झूठ या सचमुच हो। हमें बुरी बातों को छोडकर, अच्छी बातें लेना चाहिए। यह दुनियां कब पैदा हुई। सूरज कैसे आया, और चन्द्र कैसे आया। इसका कारण पूछा तो वे बोलते हैं वही प्रकृति ईश्वर है। चाहे प्रकृति हो ईश्वर हो सब बराबर है। ईश्वर हमको फायदा करेगा। इसलिए तुम बुरी बातों को छोडकर ईश्वरका ध्यान करो।

ध्यानकरो ! ध्यानकरो !! ध्यानकरो !!!

आर. केशवन

VI Form देशीय बाल विद्यालय

तेनालि रामन

विजयनगर राज कृष्णदेवराय की सभा में आठ प्रसिद्ध विद्वान थे। उनमें एक हँसोड था। उसका नाम "तेनालि रामन" था। वह एक अच्छा आदनी था और हमेशा कोई तमाशा करता था। सब लोग उसको प्यार करते थे। कृष्णदेवराय भी उसको प्यार करते थे।

एक बार रामन ने बडा कसूर किया। इसको देखकर राजा को बहुत गुस्सा आया। इसलिए राजा ने उसको यह सजा दिया कि "रामन अपना सिर राजा के सामने मत दिखावें। दिखाया तो जरुर सिर काटा जायगा"।

दूसरा दिन आया। कृष्णदेवराय ने गद्दी पर बैठते थे। सभा में कई लोग बैठते थे। इस समय तेनालि रामन ने अपने सिर एक घडे से छिपाकर हाथ जोडकर आया। सब लोग उसको भेष देखकर बहुत हँसे। कृष्णदेवराय ने भी मन में खुश होकर उसकी सूक्षम बुद्धि का बडे कायल होकर बहुत धन दिये।

M. S. Krishnaswami

V Form 'A' Section.

राजा रविवर्मा

हमारे देश में बहुत चित्रकार रहते थे। उनमें रविवर्मा एक बडे चित्रकार थे। वे तिरूवाङ्कूर में एक धनी के घर में पैदा हुए। रविवर्मा के पिता का नाम राजवर्मा था। वे भी एक बडे चित्रकार थे।

एक समय लण्डन में एक चित्र-परीक्षा हुई। उस में सब चित्रकारों ने चित्र लिखे। पुराने जमाने में अंग्रेजीवाले भारत लोगों का आदर नहीं करते थे। इसलिए उनहोंने रविवर्मा को चित्र-परीक्षा का खबर न भेजा।

रविवर्मा लण्डन गये। वहाँ उनको चित्र लिखने की जगह नहीं दी गयी। इसलिए रविवर्मा ने एक दीवार पर एक सुन्दर चित्र लिखा। उसमें एक थैली गालकर छिपा दिया। वे इन्दुस्तान आगये।

चित्र परीक्षा दिन आया। उस दिन एक बडे सरदार आगये। उन्होंने सब चित्र देखे। वे बाहर आये तो वहाँ एक दीवार में लिखे हुए सुन्दर चित्र देखा। वे उस चित्र देखकर आश्चर्य में पडे। उस चित्र को पुरस्कार दिये। रविवर्मा को उस पुरस्कार मिला।

एक समय रविवर्मा अपना कुत्ते का चित्र लिखने म पडे। कुत्ते का चित्र लिखे। वह चित्र सुन्दर नहीं आया। आखिर चित्र बहुत सुन्दर आया।

अब हमारे घर में लक्ष्मी, सरस्वती, के चित्र देखते हैं। वे चित्र रविवर्मा के चित्र हैं। यह रविवर्मा बहुत सुन्दर चित्र लिखकर स्वर्ग सिधारे। वे चित्रों तिरूवाङ्कूर में आज भी हैं।

N. Krishnamurthy, V-A.

बोलनेवाला तोता

एक आदमी के पास एक तोता था। उसने उस तोते को एक ही बात बोलना सिखाया था, "इसमें क्या शक" है। उसके सिवाय वह और कुछ नहीं बोल सकता था

एक दिन वह आदमी उस तोते को बेचने के लिये बाजार ले गया। बाजार पहुँच कर वह चिल्ला चिल्ला कर कहने लगा कोई तोता लेगा ? कोई तोता लेगा ?। इतने में एक अमीर आदमी वहाँ आया।. उसने तोतेवाले से पूछा, तोते का क्या दाम है ? तोतेवाले ने जवाब दिया, महाराज, एक सौ रुपया। अमीर ने कहा, दाम तो बहुत है। तोतेवाले ने जवाब दिया. महाराज विश्वास नहीं हो तो तोते से ही पूछ लीजिये। यह सुनकर अमीर ने तोते से पूछा क्यों जी, तुम्हारा दाम सौ रुप्या है ? तोता बोला, इसमें क्या शक है ? तोते का जवाब सुनकर अमीर आदमी बडा खुश सुआ। उसने तोतेवाले को सौ रूपये दे दिये और तोता लेकर अपने घर चला गया।

A. B. सूरयनारायण राव, V-B.

न स्त्री स्वातन्त्र्यं अर्हति।

स्त्रीभ्यः रहस्यं मा निवेदय।

नार्यः रहस्यं, न धारयन्ति।

अविश्वसनीयाः नार्यः।

नार्यः सदा वदन्ति।

भाषणात् ऋते ताभ्यः कार्यान्तरं नास्ति।

नारीमणयः गुह्यं धारयितुं न शक्नुवन्ति।

"वही होता है मंजुरे खुदा का"

राम और लक्ष्मण भाई भाई थे। दोनों एक साथ स्कूल जाते और शिक्षा पाते थे। स्कूल घर से बहुत दूर था। वे दोनों चलते थे। इसलिए दोपहर को घर आकर खाना मुश्किल था। इसलीए उनकी माँ उन्हें खाना दिलाती थी।

एक दिन उन्हें माँ ने आठ रोटियाँ दीं। जब उन्होंने स्कूलपाठों को खतम किया तब दोपहर को खाने बैठे।

जब वे पेड के नीचे खुशी के साथ खा रहे थे तब एक बूढा वहाँ पर आया और उन्से कहा :— बेटो आप लोग क्या कर रहे हैं। मैं बहुत भूखा हूँ। चल भी नहीं सकता हूँ। क्या आप मेरी मदद करेंगे। जब लडकों ने यह बात सुनी तब लडकों ने बूढे का खूब आदर सरकार किया और जो रोटी थीं उसे बांटकर तीनों ने खायी। जब तीनों न खाया तब बूढा चलने लगा। जाते समय लडकों के हाथ में आठ आने और आशीर्वाद देकर चला गया। जब दोनों स्कूल से घर चलने लगे तब आठ आने के बंटावरे में वदिडा हो गया। बडे ने कहा :—भाई मैं तुम्हें तीन आने दूँगा बाकी मैं ले लूँगा। छोटे ने कोरा इन्कार दिया।

आखिर दोनों मुकद्रमा लेकर बाप के पास गये। उन्होंने सारी बातें जान लीं और पूछा — आप लोगों ने रोटियाँ को कितने टुकडे किये? जवाब मिला हर एक से तीन।

तब बाप ने लक्ष्मण से कहा :—तब तो चौबीस हुए न। तुम ने बूढे के लिए कितने दिये।

लक्ष्मण ने कहा :— एक ही एक। तब तो बडे को आठ टुकडे मिले। इसलिए राम को सात आने और तुम्हें एक आने मिलना चाहिए।

जब लक्ष्मण ने यह सुनी तब बहुत दुखी हुआ और कहा :—सच है। भगवान न्याय का ही पक्ष लेता है। लोभ से मेरी हानी हुई।

इससे मालूम होता है कि
"वही होता है मंजुरे खुदा का"

पि. एस. वेंकटवीरराघवन
V Form 'A'

दो मित्र

गोपाल और कृष्ण मित्र थे। दोनों एक ही जगह पढते थे। कृष्ण पढ लिखकर राजा बना। गोपाल वहीं गरीब ब्राह्मण रहा। रहते समय एक बात हुई। एक दिन दोनों जंगल गये। लकडी लानी थी। गुरु की पत्नी गोपाल को ज्यादा चाहती थी। उसे चने दिये। रास्ते में पानी बरसा। दोनों मित्र एक पेड नीचे खडे हो गये। गोपाल चुपके से चने खाने लगा। उसने कृष्ण को कुछ न दिया। कृष्ण को मालूम हो गया। फिर भी कृष्ण चुप रह गया।

बहुत दिन बीत गये। दोनों अलग हुए। गोपाल की शादी हुई। बाल-बच्चे भी हुए। गरीबी थी। गोपाल की पत्नी कहने लगी कि आप के मित्र कृष्ण राजा हैं। जाकर उनसे मिलिए। कुछ न कुछ देंगे। गोपाल को जंगल की बात याद थी। वह शर्मिंदा रहा। पर पत्नी ने बहुत तंग किया। तब वह कृष्ण से मिलने चला। फटे पुराने कपडे थे। उसी में कुछ चावल बांधा। बहुत दिनों के बाद मिलने जा रहा हूँ। कुछ न कुछ ले जाना चाहिए

गोपाल कृष्ण के घर पहुँचा। दरबानों ने रोका। राजा का घर था। पर गोपाल ने कहला भेजा कि हम कृष्ण के मित्र हैं। कृष्ण ने सुना तो सारा काम छोड दिया और दौडकर आया। गोपाल को बडे प्रेम से अंदर ले गया।

उसे नहलया। अच्छे कपडे दिये। खुद बदन मालिश की। बडा आदर किया। गोपाल का चावल भी खाया। उसे आराम से रखा। इस आदर के सामने गोपाल का मुँह बंद हो गया। वह कुछ भी माँग न सका। गरीब का इतना आदर। और क्या चाहिए। बहुत दिनो के बाद गोपाल कृष्ण से बिदा हुआ। आखिरी समय भी मांग न सका। चुपचाप चला गया। उसे मालूम था कि बीबी जरूर ही डांटेगी।

पर गोपाल घर पहुँचा तो उसे बडा आश्चर्य हुआ। घर बदल गया। झोंपडी की जगह महल था। तब गोपाल को कृष्ण का बडप्पन मालूम हुआ। उसकी दया से सदा के लिए उसकी गरीबी दूर हो गयी। महान लोग बिना पूच्छे और कहे दूसरों की मदद करते हैं।

By P. N. Sampathkumaran
IV Form 'A'.

आपस की फूट

किसी गाँव में दो बिल्लियाँ रहती थी। उनमें बडा मेल था। दोनों हमेशा साथ साथ रहती और जो कुछ मिलता उसे आपस में बांटकर खाती थी।

एक दिन उन्हें एक रोटी मिली। उसे दोनों आपस में बाँटने लगीं। पर टुकडा बराबर नही हुआ। एक टुकटा छोडा और दूसरा बडा हो गया। एक ने कहा—"मैं बडा टुकडा लूँगीं। इस प्रकार वे आपस में खूब झगडने लगीं।

इतने मे एक बन्दर वहाँ आया। उसने पूछा—"तुम क्यों झगडती हो?" बिल्लियों ने कहा—'हमारे टुकडे बराबर नही हैं"। बन्दर बडा चालाक था। उसने कहा—'लाओ, मैं बराबर टुकडे कर दूँ"। यह सुन कर बिल्लियाँ बहुत खुश हुई और दोनों ने टुकडे बन्दर के आगे रख दिये। बन्दर कहीं से एक तराजू भी ले आया। रोटी के टुकडों को तराजू पर रख कर तोलने लगा। जो टुकडा भारी होता उसमें से तोड कर थोडा सा खा जाता।

इस तरह बन्दर ने रोटी का बहुत सा हिस्सा खा लिया। तब वे दोनों बिल्लियाँ घबरा कर कहने लगीं—"बन्दरजी, अब आप कष्ट मत कीजिय; हम अपनी रोटी आपस में बाँट लेंगी। आप रोटी का बाकी टुकडा हमको दे दीजिये"। यह सुन कर बन्दर बोला—"सो तो ठीक है, लेकिन मैंने तुम दोनों के लिये इतनी मेहनत की है। इसको लिये तुम मुझे क्या देती हो? इस मेहनत के लिये मुझे एक टुकडा जरूर मिलना चाहिये"। यह कह कर बन्दर ने रोटी का बाकी टुकडा भी उठा कर मुँह में रख लिया बिल्लियाँ पछताती हुई अपने अपने घर चली गयी।

सच है। आपस की फूट बहुत बुरी होती है।

By N. Sankararaman, V-B.

THE GOVERNING BODY

President :

Sri C. R. Srinivasan.

Founder-Secretary & Correspondent :

Sri N. K. Thirumalachari.

Other Members :

1. Sri C. R. Pattabhi Raman
2. ,, S. Ramaswami Naidu
3. ,, K. Ramiah Chettiar
4. ,, S. Soundararajan
5. ,, K. S. Narayana Iyengar
6. ,, S. S. Vasan
7. ,, S. Lalchand Dadha

Ex-Officio :

8. Sri N. S. Viswanathan [Headmaster, N.H.S. (Boys)]
9. Mrs. Saraswathi Ramaswami [Headmistress, N.H.S. (Girls)]

உ

திருவல்லிக்கேணி

தேசியப் பாடசாலை (பிள்ளைகள்)

மங்களம் பொங்குகவே !

சங்கமும் திகிரியும் தாங்கிய பார்த்த
சாரதி யருளால் பாரினி லெங்கும்
மங்களம் பொங்குகவே !

மாநிலம் மகிழ மழைவளம் பொழிக !
ஆனிரை யருளோடு அறநெறி நிறைக !
பானிற மனமொடு பாலர்கள் பயிலும்
தேனினும் இனியநம் தேசீய சாலையில்
மங்களம் பொங்குகவே !

மங்களம்

Printed by C. Krishnamurthi, at the Sri Ramakrishna Printing Works,
19-B, Woods Road, Madras-2. and Edited & Published by
Sri N. S. Viswanathan at The National High School (Boys), Triplicane.